

Németh Péter Mikola

VISSZA *SEJTÉS* **ÍT**

Németh Péter Mikola

VISSZAJEJTÉSÍT

Válogatott és új versek, költészeti montázsok,
irodalmi és fotóművészeti performanszok

Németh Zoltán Pál fotográfiáival
Csorba Simon László grafikáival
és közös performanszaikkal

Napkút Kiadó—Magyar Műhely Kiadó—Cédrus Művészeti Alapítvány
Budapest, 2008

A kötet megjelenését támogatták:

**Nemzeti Kulturális Alap
Fiesta Kortárs Művészeti Alapítvány
Madách-Kör
Magyar Műhely Alapítvány
Szent István Király Alapítvány az Ipoly Menté Kultúrköréért**

© Németh Péter Mikola, 2008

© Napkút Kiadó, 2008

© Magyar Műhely Kiadó, 2008

PASSIÓ

Talán egy pohár víz
megfeneklő tükre;
de úgy is lehet –
az esthajnalok
halálos nyugalma
tudná csak elfeledtetni
a *KÉPET*:
azt az irtóztatóan szépet,
amidőn egyszer...
ahogy majd újra
felmagasztosul
egy csecsemő sírásával
a krisztusi *végítélet*.

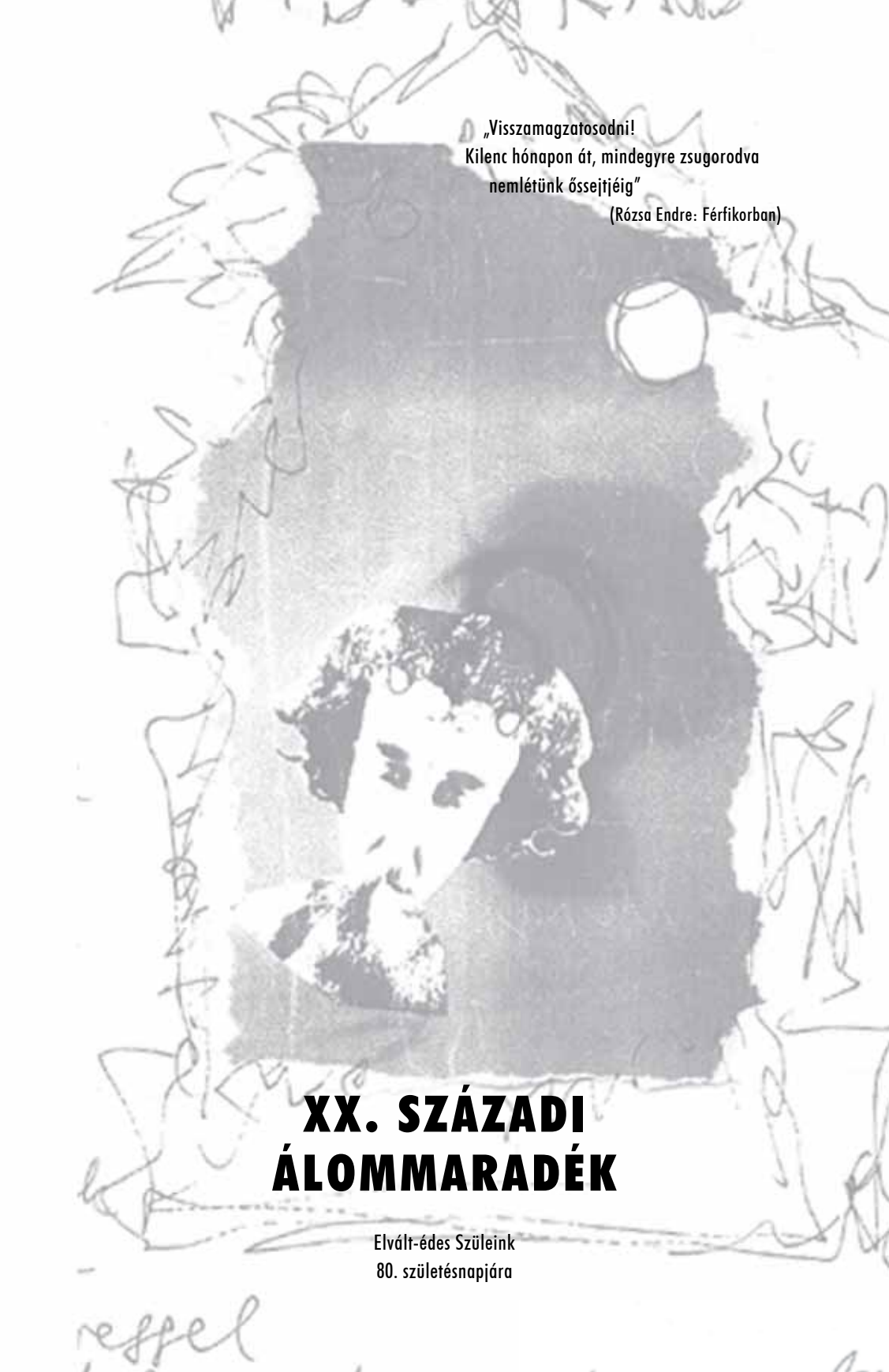
a j á n l á s

megálmodnám

mindenki javára
a világot, ha engedné, úgy,
ahogy a Három Királyok látták,
midőn Jézust köszöntötték.

2008

Handwritten signature

„Visszamazatosodni!
Kilenc hónapon át, mindegyre zsugorodva
nemlétünk összejtéig”

(Rózsa Endre: Férfikorban)

XX. SZÁZADI ÁLOMMARADÉK

Elvált-édes Szüleink
80. születésnapjára

ÉVELŐ

Halálűző ragyogásban.
Csupaszon a kékülő ég alatt.

XX. SZÁZADI ÁLOMMARADÉK

Apám horkolása
felhorzsolja az eget.

felhorzsolja az eget.

Szemem alatt véraláfutás.

Szél lesz holnap – mondta öreganyánk.

• • • • •

Szeretni indultam

azóta úton vagyok

Álmomból kitakarnak a csillagok

Képek riadnak bennem

Ablakunkon

jégvirág – kakast kappanol a reggel

Jász – pendelybe öltöztetne

szemmel

ver anyám

Édesanyám ad rám inget és gatyát

Vállamra az se baj ha üres tarisznyát

Éneket a számra

kalitkába zárva

verdes ősemlékű idő

Időmbe fulladnak a lelkek

akik szerettek

szemembe

homokot hord a szél —

félelemmé issza látomásaim.

Pecsétes verssel számon

Legendák nyomában járok

Hetedhét országon innen

távol	szélesség	magasság	terület
1	10	10	100
2	20	20	400
3	30	30	900
4	40	40	1600
5	50	50	2500
6	60	60	3600
7	70	70	4900
8	80	80	6400
9	90	90	8100
10	100	100	10000

vágóhídjaink vérvörös zajától
vadvirág zokogású estén
v á g y a i m a t
keréketört csöndön
tovagörgeti a fény
s ami marad:

mint „*Az Atyának...*” emelt
tenyéren a kenyér
kiszikkadtan ---
madárlátta magányából
felgyorsult szívveréssel
szétosztom köztetek

Pogány hitemből testálok rátok
fekete szárnyakon fehér gondolatot

szeretni indultam
azóta úton vagyok...

TALÁLKOZÁS

Köpöczi Rózsának

Milyen hősiesen izgató a megérkezés
és a leányok fényre szökő képe
itt
az állomásokon
a dinoszauruszoké
miként ősmagányukból ha kilépve
égő szívünket nyaldossák.

(1979)

FOLYAMAT á b r a

Balázs Kristóf fiacskámnak

K ő b e z á r t térben
napsütésen ballagsz át
több tonnás szívveréssel
egy szépítkezve zsugorodó
zöld
pont
láttán.

„Minden Egész...”

Enikő húgomnak
és Zoltán öcsémnek

cserepes szánkról
tört
agyagedények szomjúságával
égre virágzik a nap
Fejünk fölött
elbitangolt holnapok
Jóllakott testvéreim ágyán
alhatnék ma
babázva
ruhástul
jó nagyot
Részeg vagyok anyám
részegen szeretnek
Gyerekszobánk fehér bútorai közt
szemérmes vetkőzésedbe omlik bennem

„minden álom

minden szerelem

minden álom
és minden szerelem”*

...

*Vendégszöveg Karácsondi Imre azonos című kötetéből

ELŐJÁTÉK(OK)

Péter-idő: felhajnallottunk szélkakasszóra

&

Borostás önarckép :minta érték nélkül

&

Mesemessze

&

Örökkével(l)ó

&

TEmegŐ — — TEMETŐ

&

Ihletbitó

&

Szembekötődsi — — Szembeköpődsi

&

Szárnyszegetlen

&

ESZMERENGVE

ÚJ BALLADA

Annus Józsefnek, Baka Istvánnak,
Csoóri Sándornak, Olasz Sándornak,
Rózsa Endrének, Tóth Bélának,
Vörös Lászlónak, s mindazoknak:
akik 1985. április 16-án, Vácott
a Madách-kör Tiszatáj estjén jelen voltak.

Szempilláid fekete varjak,
sötétem szárnyaikkal szétverik;
ahogy a kilátástalanság hevében
szétfoszlik *minden* ami van,
golyószipolyozta álmod visszatér,
– nyakig érő szívvel elmenekít.

Lovak vágója szemedben.
Szívemben új ballada készül
– az angyalarcú fák alatt,
a lépcsőházak előtt, a járdán
a hamu oltalmából, a zöldek
rejtett mélyéről tör elő,
az asztalokig ér a szag.

S e lassú körénkfeketedésben,
csörömpölve hull alá
minden kimondott szó,
minden volt- és most-ige,
– ami nem történt meg;
ami mégis mindig megtörténik:
csönddé sarkítottan
a valóság történelemietlen.

...

Reggelünk ötvenhat négyzetméterén
némaságod kiáltás.
Valaki azt kiáltja: *felkoncolták a Napot!*
Valaki azt: *a tettes ismeretlen!*

ENGEM, TÉGED...

(Egy Józsefattilára)

Pislákol a mécses,
Engem kormol lángja.
Futnék előre, — — —
nem merek az éjszakába'.

Május van,
 csillag-hulló este,
téged tisztel mind ... —
Koronaként hull fejemre.

Zuhog az eső,
Engem áztat —
K e d v e s e m !
Ma
 te vess
 nekem
 ágyat.

(1977)

INTER MEZZO

Egy Syrius koncertre és Orszáczky Jackie halálhírére

megszólal a Zene

Zene

és megszólalnak a

harangok is

hogy csillag-híjas pattanásaid

el ne vakard

V

I

G

Y

Á

Zz

mert fegyvertelennek születél

Piaccá árvultan délben

a déllel ölelkeztél

Gyalázatomra

gyalázataim oka is csak Te lehettél

Elhagytál engem

megvettek engemet

a Bor

a Combok hiánya vesz meg

a fartőcomboké

a húsbársonyosaké

a vékony farmerszárba szabott táncos comboké

mindég a másiké

és a végeleáthatatlan terpeszüeké között

Véremmé fogantatható

E

GY

Sejt

EmLéKeZet

Midőn emlékezetünk csigaszarvú fonatán
farkcsóváló marionett istenkéink

kimérvén az élet hosszát

új ráncokra csokrozzák

az óramutató járásában

néma imák

és kimaszkírozott

N

A

G

Y

A

N

MOSOLYA MÖGÜL

Á

K

APÁK

.....**NAGYAPÁK**

Világgá vert igazát

A

R

R

C

S

S

Ö

C

S

S

a fegyver

P

P

O

K

O

M

O

N

O

úgy menekülünk

HÁROMHÚROS HEGEDŐRE

i							e
é	t						é
s	f						s
ö		o					ö
t			g				t
k				y			k
o	k			a			o
r		o			t		r
s			z				s
ó				á			ó
s					s		s
ö						k	ö
r							r
r							r
e							e

HANGSZERELT ÉJSZAKÁK UTÁN

20

KÖSZÖNTŐ

Cseresnyés ropogású éjjelen
a fa tetejében ébredek;
Szivárvány ajkú képzelet
tenyeremből kéreget
Mámikámnak éveket.

(Péterke, 1960-as évek)

HOMO LUDENS

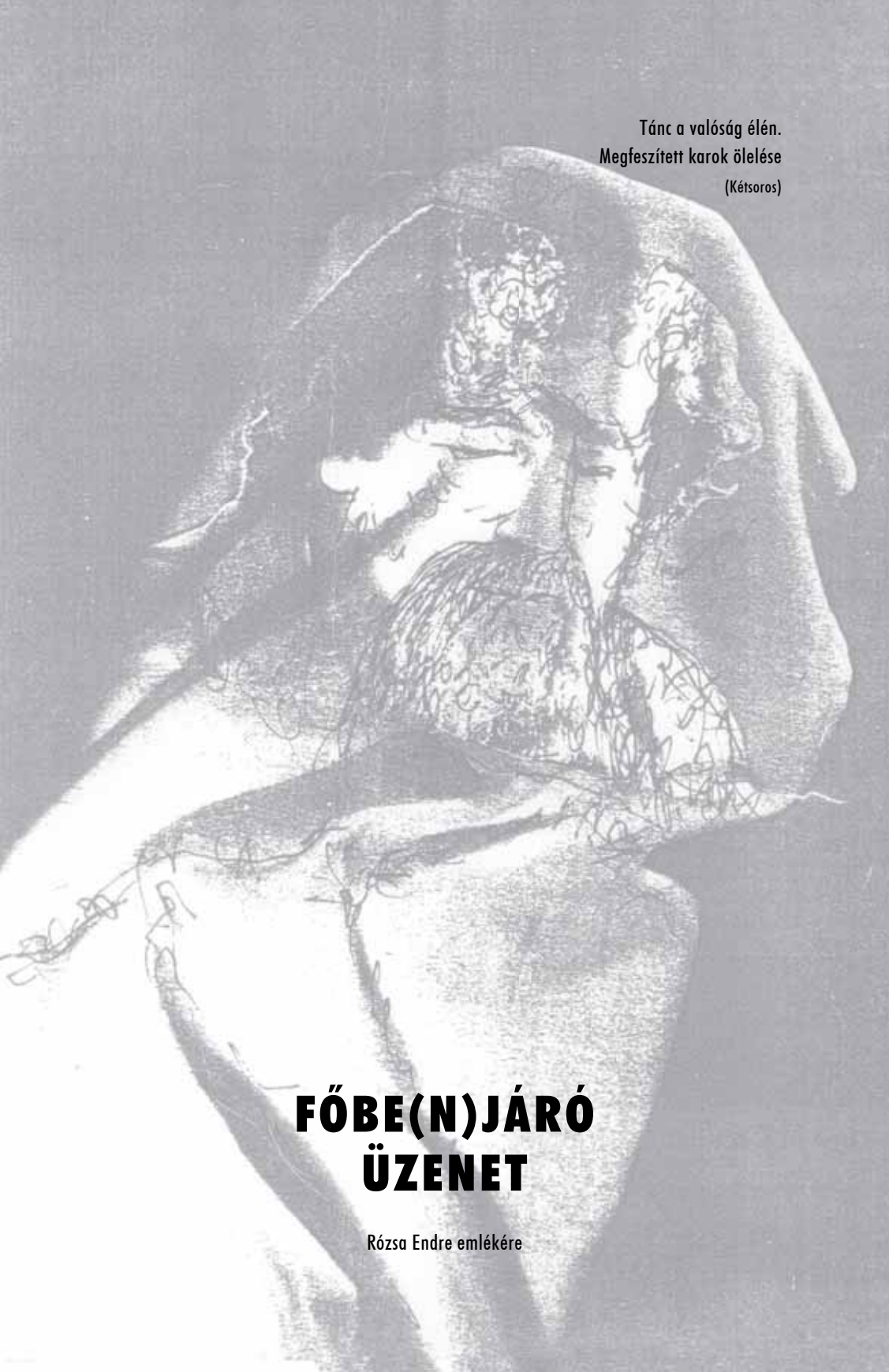
Bujtás Józsefnek

Itt

ma már nincs hová visszakozz?

De még csak egy-Istenünk sincsen?

— Eljátszottuk titkon életruleten?

Tánc a valóság élén.
Megfeszített karok ölelése
(Kétsoros)

FŐBE(N)JÁRÓ ÜZENET

Rózsa Endre emlékére

á g v a s á r n a p
i r
v
V O L T O D I G L A N

L
T
O
M
I
G
L
A
N

CSONTVÁRY

Csonkolt Cédrusom!
Egyetlenem! Árván!
Meglásd,
erdő lesz belőled.

AZ EGYETLEN

(In memoriam Pinczési Judit)

Forró ölelések, ellágyulások
a még forróbb vánkoson,
ahol a szerelem ágyat vet :
*„az egyetlen
halál
karnyújtásnyira”.*

APOKALIPSZIS

(Ottó Mária és ifj. Fejér Ferenc emlékére, valamint
Bészabó Andrásnak a „Pap-völgyi triumvirek” közül)

Tüzes Mandarinnak láthattam
----- álmodtam a Napot
L Á T T A M
----- keresztet a gömbön
----- GÖMBKERESZTET
tajtékzó felleget a gömb felett
s b e n n e
tüzet ----- tűzpír - magányt ----- vérező testeket
síró - sírvallomást ----- haldokló halált ----- véges világvéget.

Kiszakadtam a ködből
----- a vonzáskörből
----- ki a térből
----- téridőből
el a Földtől ----- távol
-----messze
-----ODA
Ott-hol láthattam
TÉRNÉLKÜLI ----- TESTEM
TEST ----- LELKEM
a térben modellt szűzi - pírban állni
-----fehéren előttem
-----forró szenvedéllyel
-----Nekem.

LÁTTAM képzetem világát
----- a képzelt valóságot
KŐBÁLVÁNY - MAGÁNYBAN
-----TÉR - TESTEM
TEST-NÉLKÜLI-LELKEM
-----alázatos örült - örületét
az IGÉT szomjazva
----- a Mennyeinek ígérését
Az ígérlet-szomj
----- az ígézet lett az árulkodó végzet
koppanó körmök gyalázatpiszka
----- ótváros lázbuborék
a földből minta.

Úgy hullott
 ----- omolt
 ----- az én TEST - LELKEM
 ----- TÉR-NÉLKÜLI-TESTEM
 a Földre vissza
 ----- mint GÖMBRŐL A KERESZT
 robajjal rám ----- porban
 ----- portól alázva meg.

És mégis maradni akartam
 ----- maradni Ott
 Hol tűzben
 ----- tűzvarázsban
 ----- szabadon szárnyalhat
 ----- éghet
 az én lelke
 ----- a véghetetlen égi-szféra láttán
 ----- (...ami előttem azóta is... ismeretlen...) -----
 De titkon
 ----- irgalommal
 ----- FEKETE SZÜROKKAL SZEMEM PILLANTÁSÁN
 ----- FEKETE SZÁRNYAKON FEHÉR A GONDOLAT
 ----- s ez az enyém
 ----- enyém marad
 ----- értetek
 lázas keresésben
 ----- hitemben
 ----- TENNIVÁGYÁS - ELMÉMBEN
 az enyém
 ----- s mindég az:
 ----- ARANYHÍD KÖZTEM ÉS KÖZTETEK
 még akkor is
 ----- Ott is
 ----- ha már
 ----- TEST - LELKEM
 ----- TÉR - NÉLKÜLI - TESTEM
 ----- a Földtől távol
 ----- rég eltemet.

(Vác, 1972/73 – Kóspallag:1974/75)

Köszönöm (...) a verset, amely keresni
 látomás - jó: a gömbkereszt, a fekete szárnyú Nap, a TEST-LELEK
 és a TÉR-NÉLKÜLI-TEST itt helyét találó.

Budapest, 2003. március 4.

Szeretettel:

Miklós József

***SZERELMES*vers**

(Változatok egy témára)

K. R.-nek

1.
Csók,
szív-szívébe lopott szavak.
Már akkor tudtam, amikor először megláttalak,
hogy általad fogom magamat
agyonszeretni.
2.
Csók,
szív-szívébe lopott szavak.
Már akkor tudtam, amikor először megláttalak,
hogy általam fogod magadat
agyonszeretni.
3.
Csók
szív-szívébe lopott szavak
Már akkor tudtam amikor először megláttalak,
hogy.....
.....

POÉZIS '74

Álmomban

verset pisiltem a hóba,
Pointilista HŐSköteményt.
Mire fölriadtam, már süttött a Nap.
— Poétaságom jelét elnyelte a föld.

„Megsemmisülés” stb. (Vác): „Álmomban / verset pisiltem a hóba / Pointilista Hős köteményt. / Mikor felriadtam, már süttött a Nap. / — Poétaságom jelét elnyelte a föld.” Verse bár meghökkentő, nem tanulság nélküli s nem is tehetségtelen, bár a hőskötemény szót egybeírják. Mi a tanulság mindenekelőtt: ösmeri azt a Horatius-verset, mely szerint „ércnél maradandóbb” a költő emlékműve: *Exegi monumentum...* — tehát tartós, időtálló? Ehhez azonban ellenálló anyagot kell találni. Hó helyett papírt s főként a mély gondolatot. Kerülje a fogalmazásbéli (fogcsikorgató) modorosságokat: „maradó erőmből csikkéletet sodorva”. Várom az újabbakat! (**Páskándi Géza**: Levélítők. KORTÁRS 6. sz., XXIV. évfolyam, 1980. június, 998–999. p.)

Négysoros II.

Négysoros I.

András Áron
unokaöcsémnek

KALITKÁBA ZÁRT KALAPÁCS
MELLETT KŐVÉ KEMÉNYEDET
KENYÉREN A BOROSÜVEG ÁRNYA
REGGELRE NŐI MELLALAKOT ÖLT

METAmorfózis

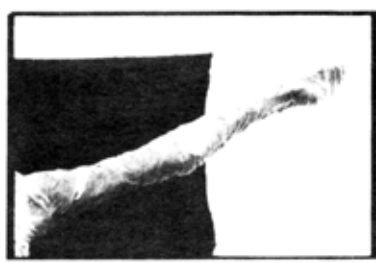
Joan van Rooijennek
és Horváth Ödönnek

egy levágott kar
az oltáron trikolór

egy levágott kéz
az asztalon hamvveder

s az a tágra nyíló szem
az összetört monstrancia felett?

FŐBE(N)JÁRÓ ÜZENET

A

Dr. Rusvay Tibornak, és a Tanítványoknak kötelező áthallásokkal.

gyermek-
gyilkosok
esélyével,
útszéli
Krisztusunk
levágott
fejével
hónom alatt –
zászlótlan
lobogással
a János-arcú
félhomályban
fel-
és elvonultunk
immár
harmadkakasszóra
fegyverragyogással
– kifosztani
érettetek
a csendet.

(1984)

A váci barokk Szent Rókus-kápolna – az 1740-es pestisjárvány után építették kegyeletből a már nem létező temető bejáratánál – levágott fejű Corpusának története is ez a képírás, amikor a 80-as években „időtlen-időig” ott éktelenkedett az az ismeretlen tettes(ek) által megcsönkített, meggyalázott, fej nélkül is dicsőséges bronzolt feszület.

MCMLXXXVI

MCMLVI

A HETEDIK NAP VÉGE

„BORBÓL LETTÉL, BORRÁ LESZEL”

Lautréamont Maldoror énekei III. 4. ihletére

(Felnőtt gyermekeimnek, leendő unokáimnak:
Tamkó Sirató Károlyra emlékezve.)

*„El nem vészett csak megromlott
mi bennünk Istennel rokon.
De hát ő is emberteremtő,
mihozzánk méltót könnyezett.
Miközben Istent szült az ember
az emberszülő elveszett!” (K.D.)*

És akkor, bíborköd emelkedett a zöldek fölé, megvesztegetést akarva. Mintha minden más lett volna, mint volt: a fák, a füvek, a virágok; a tavak, a folyók, a tenger; a Nap, a Hold és az összes bolygó; a bogarak, a halak, az állatok mind.

Minden megváltozott. Megváltoztak az emberek is.

És e változás viharos gyönyörűségében úgy tűnt, mintha az Egész Mindenség egyszerre született volna.

Pillanatnyi érzés volt csupán. A pillanatok műve. Mert ott és akkor, valami ismeretlen robajló erő zúzva és tiporva, csontjait ropogtatva, mint valami rossz kocsikerék, újra sötétté ölelte a láthatárt. S a fényt-emésztő sötétségben valami váratlan történik. Egy lézengő, testét alig vonzó alak virtuskodik magával. Erőt gyűjt! Többször felemelkedni próbál, de teste mindmégannyiszor visszahanyatlik a földre.

Elszédült? Beteg talán? Vagy részeg? Figyeljük csak! Most újra négykézlábra áll. Hosszú, csapzott haja tapadósan a szemébe omlik. Eres, csontos ujjjaival kitörli sebhelyes, vérverítékes orcájából a rátapadt homokot. Csuklik, krádog, büfög is elgyengülten, mint aki hosszasan öklendezni készül. Azután, erőt gyűjt, rogyadozva feltérdepel, pipiskedve kiegyenesedik, ám, ahogy lépni próbál, elveszíti egyensúlyát, s hanyatt vágódik a földön.

„Vajon ki lehet Ő?”

—Ez a részeg!?... Ez a rongyos-mocskos bűzös alak?...

Ez a Teremtő — állapították meg kiváló szagérzőikre hivatkozva, „éles elmével” rőfögve az Olajfák-hegyén is dagonyázók, a varacskos vaddisznók.

Mert, miközben az az elcsigázott vékony, ágról szakadt, inas test szétvetett lábakkal, égre tárt karokkal, megadón naphosszat a tűző napon hevert, torz ábrázattal, felismerhetetlenül, mint valami fényre tévedt földi-féreg, állatok sokasága sereglett köré. Vijjogtak, csiviteltek, brekegtek és bőgtek, ordítottak, fogukat vicsorgatták, csőrüket csattogtatták. Egyszóval, mindenki csak mondta magáét.

Akkora volt a hangzavar, mint egy bírák nélküli tárgyaláson.

A legnagyobb szájuk a pingpong-fehér tojásaikat szállító szárnyas hangyáknak volt. Nem tudták elviselni, ha valaki a nyár hevében a szemük láttára se dolgozik. Ezért aztán mérgüket költve jól megmárták a porban fetrengőt, és fenyegetődzve elvonultak: — Majd szólunk a hangyászszülnek! Az majd ellátja a bajod! — kiabálták vádlón, mert azt hitték, aki az ő ellenségük, az, mindenkié.

A többiek se voltak jóval türelmesebbek. A csontkukacok raja már épp halotti torra készült. Sziszegetek, hengergőztek, izegtek-mozogtak, csúsztak-másztak, s egymásnak mondogatták:

—Nekem az agyveleje...!

—Nekem húsos lapockája kell!

—Enyém mindkét szeme: ne lásson többé teremteni, — így osztozkodtak, miközben a varjak és rokonaik a „Szabad madarak keselyű képében” izgatottan, kocsányon lógó szemekkel várták a csőrükre valót: zaftos húscsapatok kukacokkal spékelt ízét.

Az ingyencségekből azonban nem kívánt részesülni mindenki.

A vándormadarak: a színpompás tollú örvös galambok, a balkáni gerlicék, és a kakukk egykedvűen kurrogtak, mert ők voltak azok, akik sohasem érezték jól magukat ott, ahol éppen vannak. A fehérfejű szirti sas is csak egy szimpla megjegyzést tett, ahogy horgas csőrét feszülten a Teremtő pöffeteg hasába vájta:

—Szégyenletes, amit velünk tettél. A pusztá létünkért is ölni készetsz. Hát igazságos ez?

—Miért is lenne igazságos? — brekegte kérdőn a kis unka.

—A tökéletlenség a legádázabb büntudat. A LegÁdÁzAbB!... Ezt állíthatom. Bezzeg, ebihal koromban. Úgy éltem, mint hal a vízben. Még uszonyos farkincám is volt! ... De, mi lett velem, azóta? Jaj, mi lett velem!? Se farkam, se örömöm. Csak a nagy ülepem maradt. Istenemre mondom, ha nem ilyen rútnak teremtesz, akkor, most hamvas békalencsével borítanám be megfáradt szívedet.

—De jaj az igazságtalanoknak, — jelentette ki fogcsikorgatva az árva számár, s patájával, csuklóból jókorát rúgott a *Teremtő* kosárfonatú oldalbordájába, csakúgy porzott belé a háta. — Nézz csak meg!... Nézz meg jól!... Látsz rajtam valami furcsát?...Na, ugye!...A füleim! Hát buta vagyok én...!? Ez a két, fe-

ne-nagy szőrös hajólapát szomorította meg az életemet. Ez a kettő! Igazságtalan voltál a teremtésben. Vedd tudomásul: I..g..A..z..s..Á.g..t..A..l..A..n!!!

—Hé! Lassabban a testtel... Nem úgy van az, te! — szólt közbe mogorván a farkas, miközben lihegve, lógó nyálas nyelvvel sebtében a *Teremtő* közelébe somfordált, és fanyalogva a fülébe súgta, úgy, hogy lehetőleg a többiek is jól hallják: — Aki a vadon szavával él, annak Fenséged előtt, most is főhajtással, alázattal kellene viselkednie. Bár igaz, ami igaz, méltóságod mintha már enyhén megkopott volna. De tisztelendőséged, ettől még főtisztelendő maradt. Nem is értem, ezt a sok semmirekellőt! Mit képzelnék ezek?

—Mit képzelték, he!? — vágta rá magabiztosan a róka, és úgy tett, mint, aki mélységesen egyetért a farkassal. Csak végig nem mondott karattyolásából derülhetett volna ki, —

közben, a kicsinyes mocskolódásokra fölriadt ám a *Teremtő*! — hogy a létező világot, bizony a tépett bundájú vörös tyúktolvaj se tartja tökéletesnek. De szó, ami szó, részegségéből ocsúdva a nagyságos *Teremteni Tudó* se olyas valakinek látszott sárosan, mocskosan, borgőzös állapotban, fehér borostásan, végre két lábon, mint, aki annak véli. Egyébként se sokat törődött most a világ dolgával, legkevésbé az állatokéval. Csak, azt nem értette nagyhirtelen, miért menekül körülé mindenki, és, hogy mire föl az a fenemód-nagy szabadkozás:

—Í-Á-Í-Á! É..n I..g..a..z..á..N, Cs A a K HáÁlával Ta..Ar toz..haAtom Neked — dadogta, szokatlanul érzelmősen, rekedtes torokhangján a számár — a Kifo-Gástalan hallÁsomért. A füleim mentették meg az életemet... A füleim, megmenekítettek a vérszomjas oroszlántól!

—Hihetetlen! ... Milyen gyönyörű ez az egész... — kontrázott rá elmélázva a kis unka, fenekét nézegetve egy pocsolyában.

—Nekünk, sincs itt kifogásunk! Nekünk sincs itt kifogásunk! — csivitelték megszeppenten, ide-oda röpködve a madarak. Csakúgy visszhangzott tőlük a környék.

A farkas és a róka se állhatták meg szó nélkül, kárörvendőn, kánonban vonyították: — Hú! Ugye, megmondtuk! ... Ugye, megmondtuk!

A *Teremtő*, így se értett sokat az egészből. Csak azt érzékelte, hogy kezdetek-kezdeté óta elemésztő hiányérzet, testi-lelki szomjúság gyötreti. S agya-magnóján kitörölhetetlen rögeszmeként továbbra is az ivás kényszerének ingere pörög. „Csak egy kortyot...csak, egyetlen egyet!” — erre összpontosít epekedő gyomorral, kiszáradt torokkal, nagyokat nyelve, nagyokat sóhajtvá. Azután meg arra: „Milyen nehéz, milyen kegyetlen, kiszámíthatatlan is ez az egész — a Teremtés. S azután meg a Nagymindenség végtelen gyeplőjét egy kézben tartani.”

Miközben a napszúrásos levegőég oltalma alatt erről elmélkedik, döbbenet veszi észre, hogy a távolban, egy lézengő, testét már alig vonszoló alak virtusodik magával. Erőt gyűjt. Többször felemelkedni próbál, de teste mindmegannyiszor visszahanyatlik a földre.

—Elszédült? Beteg talán? Vagy részeg?

Figyeljük csak!

Most újra négykézlábra áll. Hosszú, csapzott haja tapadósan a szemébe omlik. Eres, csontos ujjával kitörli sebhelyes, vérveritékes orcájából a rátapadt homokot. Csuklik, krákog, büfög is elgyengülten, mint aki hosszasan öklendezni készül.

Azután meg ismét erőt gyűjt. Rogyadozva feltérdepel. Pipiskedve kiegyenesedik. Ám, ahogy lépni próbál, elveszítve egyensúlyát megint hanyatt vágódik a földön.

—Vajon ki lehet Ő? — kérdezi a por és bor sáros iszapjában hánkolódóról a Teremtő. Akibe egykoron lelket lehelt, annak elesett, rongyos-mocskos bűzös alakjában most bizony fel nem ismeri a hatodik napon még önnönmaga képére és hasonlatosságára teremtett kozmikus lényt.

—Talán a fák, a virágok ura? ... a tengereké? ... az ég madaraié?... minden csúszómászóé? ... az összes barmoké? ... az Egész Mindenségé? Nem! Az lehetetlen! Én nem ilyennek teremtettem az embert, — állapítja meg kétkedően, a szomjúságtól egyre csak lázasabban sóvárogva.

És akkor, nagy hirtelen valami váratlan dolog történik!

Az Ő isteni elméje és szíve mintha megvilágosodnék. Megadón bár, mégis határozott léptekkel indul el a földön fekvő felé, hogy felsegítse őt, s hogy egy korty innivalót kérjen tőle.

XXXXXXXXXX

„Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az Ő munkáját, melyet alkotott vala, megszűnénk a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.” (Ter 2,2-3)

(Helyszínek, évek, születő meserétegek: Vác, 1972 > Kóspallag, 1974 > Zebegény, 1981 > Vámosmikola, 1983-1984 > Vác, 2007.)

AZ ÚR IMÁJA 2000-ben

„az emberek elhagyták Istent,
most Isten hagyja el a világot.”

(Babits modern próféciaja)

„ez az a föld, amit Isten elhagyott”

(Pilinszky János)

„... az Isten meghalt!”

(Nietzsche)

Mi Atyánk, aki ma nem velünk,
aki, ma nem velem, — úgy lehet
a mennyekben is ellenünkre vagy!?
Így nem szállhat alá a te orcádnak országa;
mindazonáltal legyen a te akaratod szerint,
és szenteltessék meg a neved is;
s jöjjön el végre jóságodnak ígérete,
miképpen a földiekben,
azonképpen az égiekben is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk;
és bocsásd meg a mi f é l e l m e i n k e t ,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk jövőknek,
s ne végy minket a rosszba, kárhozatra,
de őrizd meg a jóra, igazra;
és ne vezess minket a s e m m i b e ,
de szabadíts át a m i n d e n s é g b e !
Mert te vagy az az erős és igazságos,
aki, most és mindörökké megteheted.
Ámen.

Szent Jánosod ujján az a sejtés,
Mesterem!?

(Leonardo)

MYSTERIUM CARNALE

„TESTTÉ VÁLT HITTITOK”

HOMMAGE À PILINSZKY

Parancsolat

Legyen meg a Te akaratod
a kilakoltatott lélekben.

Legyen meg a te akaratod
a kilakoltatott fejekben is.
Azonképpen házkutatást tartass,
úgymond önkéntes revíziót,
hogy visszasejtesedjen;
hogy visszasejtesíthesd
mi benned mennyei — —

azonképpen itt a Földön is,
életre tévedt egyszerűséged.

FIESTA

Zelk Zoltánhoz főhajtással

HÉTKÖZNAPJAINKNAK keresztet ácsolunk
aztán körbe táncoljuk
szenvedélyes vad izzásban
a vakok fehér botjaikat összetörve építenek máglyát:
— együtt várjuk hogy kivilágosodjék.

(helyzetjelentés)

Címzett: Bp., Hajós utca 1.

Kedves Mester!

Harmadnap múltán
engedelmére jelentem
hogy lenn és fenn
hogy fent és lent
hogy Ők ott ketten
Németh és Pilinszky
Budapesten
az Útnak két oldalán
egymással szemben
egymásra szegzetten
egymást átvérző
játékos örületben

...

Ők ott ketten —
per omnia
saecula
saeculorum
— in aeternum
Ámen!

(Farkasrét, 1981. június 4.)

MYSTERIUM CARNALE

Fabó Kingának, az ő keresztszülei
szavaival is, Egy újszülötthöz szólva.

(homlokéj)

Két elvakult szempár,
egymásba égő ablakok.

(piros magány közepén)

*két mosolytalan sínszár
között a szerelem faltjait
már rég fölmeszelték.
A rejtett vörösek melege
hellyel kínál.*

Átrétegződik a tavasz.

Tulipánok, rózsák zaja,
szobrok szeletei a tájban;
kimérák, angyaloszpok,
szárnyas ajtók és szárnyas ablakok
naprakész angyalfelfogásban. —

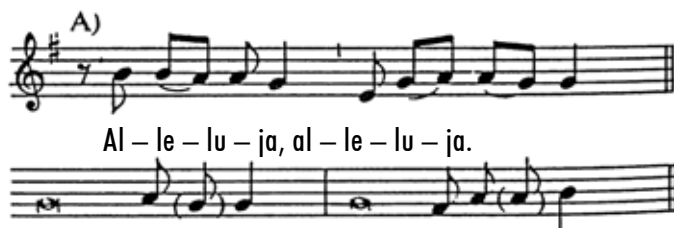
Imát patakozó szájak.

Vérbokréták, fénycsokrok:
krisztusiak és krisztustalanok
vad tömjénillatárban.

Freskóégre nyíló rózsák, füstkaméleonok.

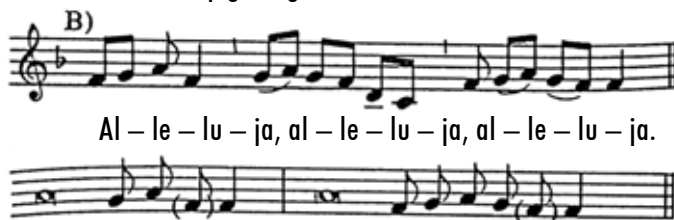
Fagy mintázta frízek, fugák, ívsorok
hasadt harmóniában.

Apokrif-dallamokat visszhangzó testtemplomok,
Csont Várkoponyák. TüdőKatedrálisok:

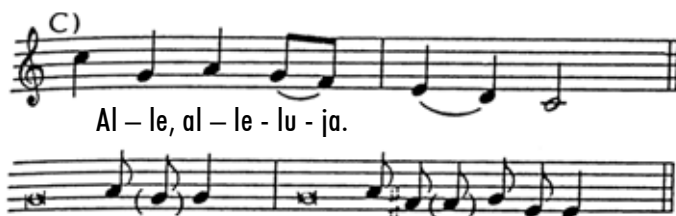
(víz és kereszt...)

„Introitus a testmelegbe.
Glória a forró rostokon.
Könyörgés csillapodásért,
Áldozat a jéghideg oltárokon.”*

Most egyszerre történik az
és ugyanaz.

Hamlet égszínkék.
Hamlet szomorú.

(ez már a szemhéj nélküli hajnal)

a horizonton
kibékíthetetlenül
a derengés.

(Vác-Budapest > < 1987-89.)

* Idézet: Tűz Tamás azonos című verséből

AETERNITAS

(Levél-féle kislányomnak, Zs-fának)

Ez itt a végtelen: — Látod!?
Most már a tiéd.
Érted tartogattam.
Harmincnégy évet fáj
— Lloret de Mar —
Albatrosz szívemben az élet,
sebzett álmaimban a halál.
S a keresztségben
ezt ma
mind Neked adom:
— sós ízével a földnek —
a tenger könnycseppjeit
m i n d ö r ö k b e ...

(Hispania, 1986 augusztusa)

DIALÓG

(Vigilia-idézet)

„Zarathustra a hegyről lejöve, egy öreg remetével találkozik, aki Istenről beszél neki. »Amikor azonban Zarathustra egyedül maradt, így szólott önnön szívéhez: Hát lehetséges ez? Ez az öreg szent erdei magányában mit sem hallott még arról, hogy az Isten meghalt.«”

(Nietzsche)

- Nem jó az embernek egyedül.
- Pedig az ember bárhol, bármikor egyedül maradhat.
- Hát persze! Nem csak magányosan, nemcsak egy lakatlan szigeten. De többesben, édes kettesben, a családban, a tömegekben is.
- Valaki egyszer azt mesélte nekem, hogy a remeték nem érzik a magányt, ők vannak a legkevésbé egyedül, mert az ő magányuk választott magány.
- Ezek szerint van másféle magány is. Lehet, hogy a tiéd, az enyém pont ilyen? Olyan másféle.
- Nem tudom! És nem is akarom tudni, hogy milyen a mi magányunk. Talán nincs is. Egyszerűen csak képzelődünk. Hisz most is kettesben vagyunk. Hát nem érzed?
- Nem, én nem érzek semmit. Egyébként jól megvagyok nélküled.
- Igaz is. Az meglehet. Látod, erre nem gondoltam. És arra sem, hogy nem elég csak társnak lenni, kell még valami más is... Kezdetben volt a kapcsolat!
- Milyen igazad van. A kapcsolat.
- Csakhogy én saját magamat nem tudom és nem is akarom kiadni másoknak.
- Úgy, tehát félsz, hogy a tükör beléd lát.
- Nehogy azt képzeld. Az ember végül is saját magától fél a legjobban, s attól, hogy soha többé nem lehet egyedül, attól, hogy nem lehet teljesen önmaga. Hát érdemes így, ezzel a félszszel kapcsolatokba bonyolódunk? Mintha nem volna elég a felebaráti szeretet. És különben is, miért kell mindenáron elhagyni a saját áttekinthető viszonylatokat, és belépni a „Te homályába”? És ha az ember dialógusban születik, hány dialógus kell ehhez? Hányféle benső dialógusra vagyunk képesek? Kinek van energiája erre és miből?
- Azt akarod mondani, hogy az önzetlenség, a fair play, a felebaráti szeretet sokkal tisztább fogalmak, mint az intimitás?

—Pontosan. Hát érdemes belemenni az eleve tökéletlenségre ítélt, kudarcokkal terhes bensőséges kapcsolatokba, amikor arra is képtelenek vagyunk, hogy szavakba öntsük azt, amit a kitüntetett másik iránt érzünk? Szabad-e jóindulatú elefántként sürgölődni a másik személyiségének porcelántárgyai között? Nem az imádság, az Istennel való dialógus az egyetlen reményteljes intim kapcsolat?

—Miért gondolod azt, hogy az érintkezések: testtel vagy szavakkal, a párbeszédnek egyszerűen csak a nézésünkkel is a meg nem értést kell növelnie?

—De miért kell mindenáron bonyolítanunk az ölelést a lelki érzéssel, a szavakat a simogatással?

—Nem tudom. Csak azt érzem, hogy a vágyott és elveszettnek hitt „paradicsombéli” harmóniát, szeretetkapcsolatok sokaságából kísérelhetjük koldusként összegyűjtögetni, esetleg. Mert szükségünk van az úgymond egyenlők közötti, vagyis a felebaráti szeretetre; a feltétel nélküli szülői és gyermeki szeretetre; a barátok szeretetére; a szerelemre...

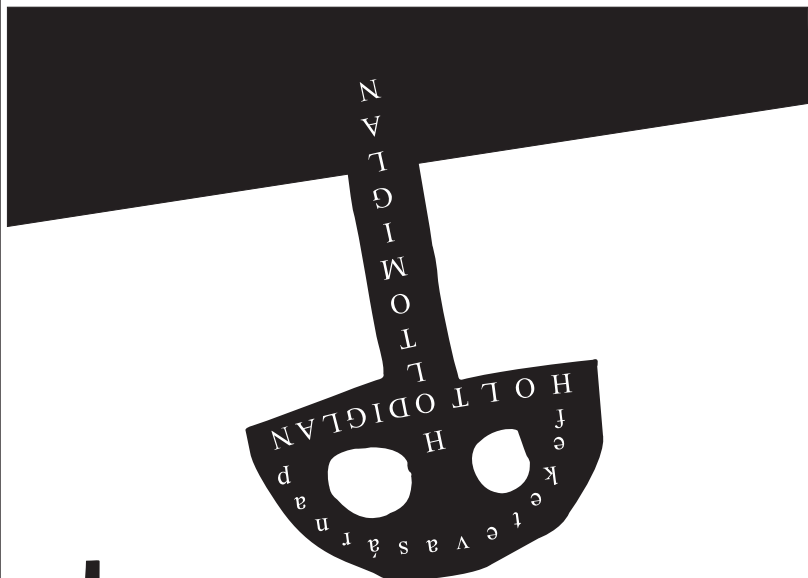
—És a helyes önszeretet! Akár vallásosak vagyunk, akár nem: Isten szeretetére vagy legalábbis valami istenszeretettéle van szükségünk. Érted-e?

—Értem, értem. De ez nem mond ellent annak, amit én mondtam. Ezek közül bármelyik szeretetfajta lehet intim kapcsolat is.

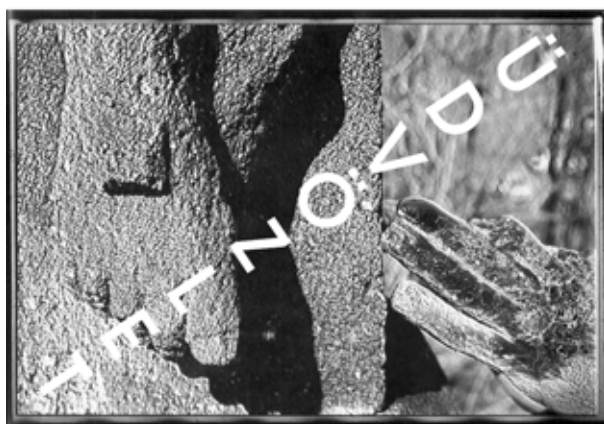
—Bensőséges kapcsolat!? Ellentmondást és drámát érzékeltet. A kapcsolatban ugyanis a bensőség kívülre kerül, és megtörténhet vele ugyanaz, mint a tenger mélyéről a felszínre, a normális légköri viszonyok közé kerülő színpompás tengeri csodálényekkel: szétpukkannak, elenyésznek vagy nevetségesekké válnak...

Lejegyezte: n. p. m.

MCMLVI

IIWW

Triptichon

IN EXTREMIS

„... torkod mint egy kiszáradt kráteré
cserepes szádnál csak napfoltra nyíló pupillád szürkébb és merevebb
ahogy ott halottfehéren fetrengsz minden olyan gyenge kedvetlen távoli
de abban a nagy-nagy melegségben szerelemmel az anyád mellett fekhetsz
ringatódzás van mindenütt — minden fénylik osztódik és forog
erre néma állatokat hívogatsz

az egyik szétszedni készül

a másik majd összerak

s mint élő célpont úgy lüktet

tested zsákutcájában megtér előttük a Nap
vérerek sztrádáin óriás Szkarabeuszok már a földdel játszanak

„gebesztő atlaszi próba” az utolsó roham előtt

az építkező romok között iszonyú lenne most fölriadnod.”

(1981)

(Vendégszövegek: G. J.: Vadnarancsok c. élettörténet-rekonstrukciójából és D. K.: Naplövő c. kötetéből)
N.Z.P. fotográfiájának felhasználásával montázsolta Bar-Do-Shi

CSEND—ÉLET

„A napi lét emlékké válása nem ok,
hogy fontosabbá legyen más okon”

S. L.

Karácsonyok fái,
mosógép roncsával,
heverők ázott hullájával

vagytok-e

H
Í
D

a tél innenső oldalán
t a v a s z
kibékíthetetlen alakzattal
forróbban mint a nyár.

vagytok-e — —

Ébrenlétek zátonya:
Gerincetört Naszály,
Hegyesstorony;
aszfaltba gyúrt betonhullák,
Gombás patak,
panel-kripták;
macskák, kutyák
a cementesautók normaáldozatai,

vagytok-e — —

Eső, szél, kerék
A flaszterenyészet végső stációi,

vagytok-e

Emlékek romhalmaza;
oszlásnak indult testtel
a hat szobor
a Földváry-téri hídnál;
kőbálvány-magányban
a városból kirekesztve,

vagytok-e

Borbála, tornyoknak védnöke,
Gyógyító Kamillusz katona,
Nepomuki a Jánosok közül,
Péter és Pál szeretetben,
hitevalló Szent Venantius
s te, jószágos Júdás Taddeus.

vagytok-e

a száguldás kálváriai;
krizantémok illata,
süllyedő árkok, terek templomtalanul.
Roncsok. Féltestek.
Fantomsírok távolodóban,

vagytok-e — —

.....

A Földre föld került.
A kereszten plasztikrózsa.
— Karambolaink napéjegyenlősége ez.

(Sáros László építész fotói, ajánló sorai és Prága — régi zsidótemető című írása ihletére — Vác, 1982–85.)

Requiem aeternam

Pontról pont a pontban
töviszúrás homlokodon titokban
vérgörgeteg
rettegett vágyak
az életköröndön talán mind ránk találtak?

már a második szög a helyén,
megfejelve ím a láb is;
mint földi emlék,
golyó képében
szívednek repül egy madár is.

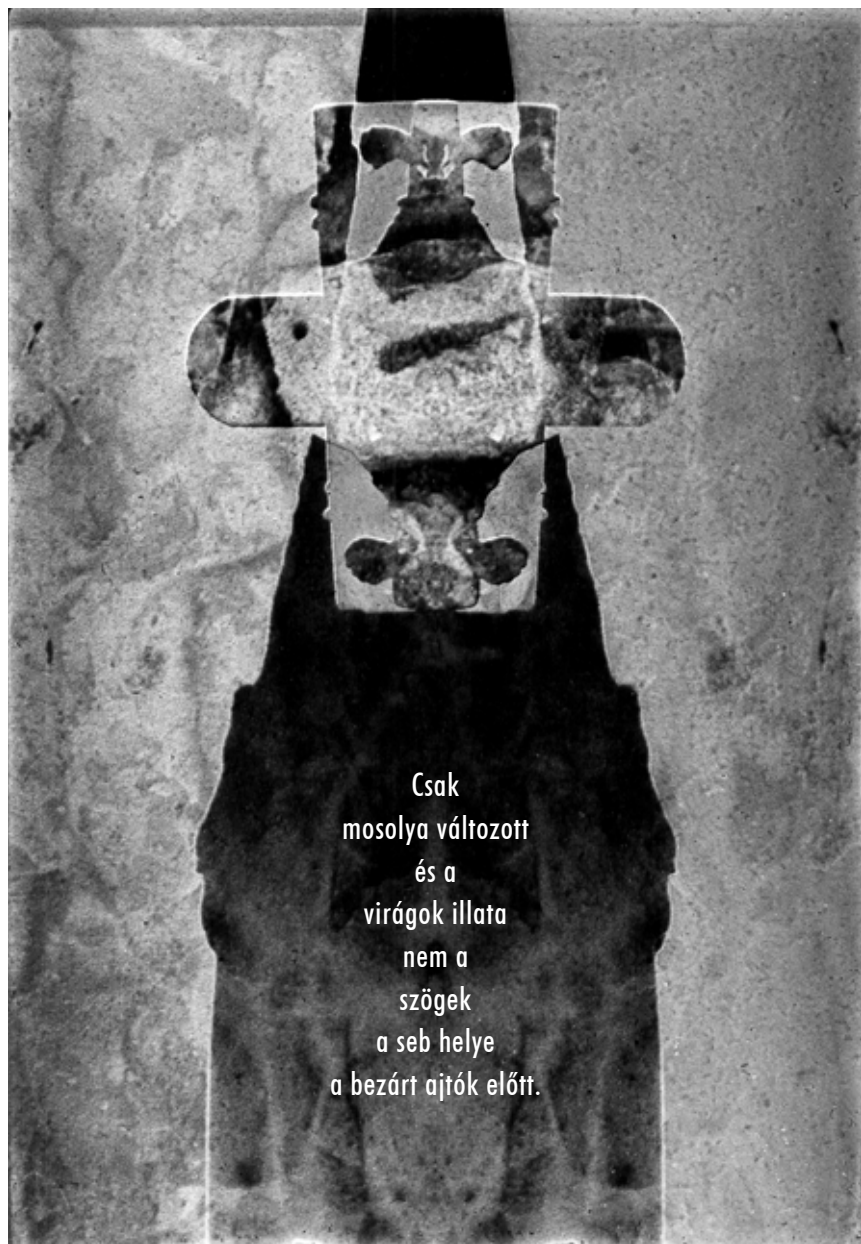
felhőtlen égen
harangszó ringásában
csuromfehéren
a béke galambjai.

TAMÁS

- **M**ár nem igazak ezek a szavak?
- — Bűn és bűnhődés! —

- a kereszthez háttal simuló alak
- az ötödik stigmát szíved alatt
- hitetlenségemmel én ejtém!?

Csak
mosolya változott
és a
virágok illata
nem a
szögek
a seb helye
a bezárt ajtók előtt.

(felirat)

POST MORTEM

Gipszbe ágyazottan a fej.
Fehér negatívan a lüktetés.

AZON A NYÁRI REGGELEN

elmosódott
arctalan plakátokon
a neved.
Tetten ért időtlenségünk tele

ma
itt hogy értetek vagytok
elfelejtve

lent a kertben
fát ültetni az elmúlás ellen:
földbe ágyazottan — —
húsba ágyazottan
fehéren a csontok
a felkélő erek sötétje világlik:
vihár után megtért nyarak csöndje
— *gyermekkori emlék* —
a játszóterekké tipratott temetőikben.

Barátaim!

Ma
itt a lesz is emlékké élesül?
— — Szavak pengéi vérzik föl nyelvem.
Ajkamon a múlhatatlanság mosolya tűr.
Eltűri hallgatástokat, a ráérkező csendet.
— Eső és földszag vigyáz...

Az öngyilkosok „*hatalmával*” bámulod
a rég nem látott tengert.

LEONARDO

Szent Jánosod ujján az a sejtés,
Mesterem!? — Ó, jaj!
Van itt valami: azóta ismeretlen.

(Párizs 1981.)

A DIÓFA HAJLÉKÁBAN

Testvéremnek, Zoltán Pálnak

Emlékeim egyike, ez a számtalanszor megismétlődő, gyermekkori. A belső szem fotográfiája, úgy lehet. Negatívján, több mint negyvenöt esztendő távolából egy idillikus kert kora délutáni csendjének hangulata körvonalazódik, s abban, a diófa árnyékában, mint szobor szelete a tájban a fehérre festett ágy rácsokkal: benne egy újszülött, karjait az égre tárva mozdulatlanul és hangtalan. A szeme nyitva már...

A most előhívott pozitívon látszólag semmi sem történik. De csak látszólag! Sorsunkban olvasva is, így látni. Mert ott és akkor, valami olyasmi mehetett végbe: „ami egyedül a világ születéséhez fogható”. Egy néma csecsemő tekintete erejével, egész létezésével a külvilágra figyelt, egy néma fa beszédére. „Olyan ez a fa, mint egy óriás dajka, első tanító. Csecsemőkorunkban ő oktat minket a világra, a létezés beszédére. És csak egy csecsemő figyelme lehet olyan erős, hogy ezt a beszédet meg is érte.”

Az első találkozások, rácsodálkozások, az első felismerések soha vissza nem térő pillanatai ezek. Születésnapok – a legbensőségesebbek. Azé a belső világé, amely életre tévedt egyszerűségünk gyönyörű bizonyossága, s ami nem más, mint a természet, a külvilág, a pusztá tények szintézise a valóság szintjén; a megismételhetetlen az elmúlás szorításában. S ebben az átváltozásban finomodhat Mibenünk a természeti, a diófa is szellemivé, s múlhatja felül önmagát az alkotásban: a zenében, a lírában, a fotográfiában, és mindmegannyi más kifejezési formában.

De ennek az átváltozásnak ára van. Fájdalma és minden terhe az alkotó elméé. „Mert mit is mond egy fa a csecsemőnek? Pontosan azt, ami kimondhatatlan. És ez a néma nyelv mégis létezik, sőt minden lehetséges beszéd közül a legerősebb. Arról szól, hogy a világ van. Ez az egyetlen hatalmas szó alkotja egész szótárát. Később a világ arról beszél majd, hogy ami van, miként és milyen formában létezik. Ez a beszéd már kimondható, tengernyi szóból és végtelen mondatból áll. Ez, a világ második nyelve, a felnőttkor beszéde.”

Ám a fák szavait idővel elfelejtjük. De nem egészen. „A felnőttkor gyakorlati, kimondható nyelve olykor el-elnémul bennünk, hogy – ha csak pillanatokra is – visszatérjünk az első és paradicsomi eszmélésünk” némaságához, hogy úgy láthassuk a világot, ahogy a teremtettenyeren fekszik, vállalva az: „ÉN VAGYOK, AKI VAGYOK” keresztjét.

De miért is hívtam segítségül az itt idézetteket? Úgy érzem, azért, mert ami megmagyarázhatatlanul egy, mélyen közös és testvéri ezekben az egymástól karnyújtásnyira lüktető kép- és verestekben: az óriás dajkánkkal való végtelen párbeszédeink gyümölcse. Ő tanított mindkettőnket, ott lent a kertben, a délutáni csendben: a világra, arra a beszédre, belső monológra: „ami a világ szüntelen keletkezésével érintkezik”.

Azóta azonban történt valami. Valami, ami csodáttevőn hátborzongató ebben az egészben. A hajlék reménye szertefoszlott. Diófánkat kivágták. Talán azért: – egy belső hang azt súgja – legyen kihez méltón élnünk, szeretnünk és meghalni is, azt hiszem.

Megteríték > < Megágyazol.
(Feltámadáskor)

VISSZAJEJTESÍT

Szabados Györgynek,
a mesternek

é r v a s á r n
h C a p
e S
f
C S O N T O D I G L A N

N
T
O
M
I
G
L
A
N

AYSA

Csetneki Gábornak és Ritának

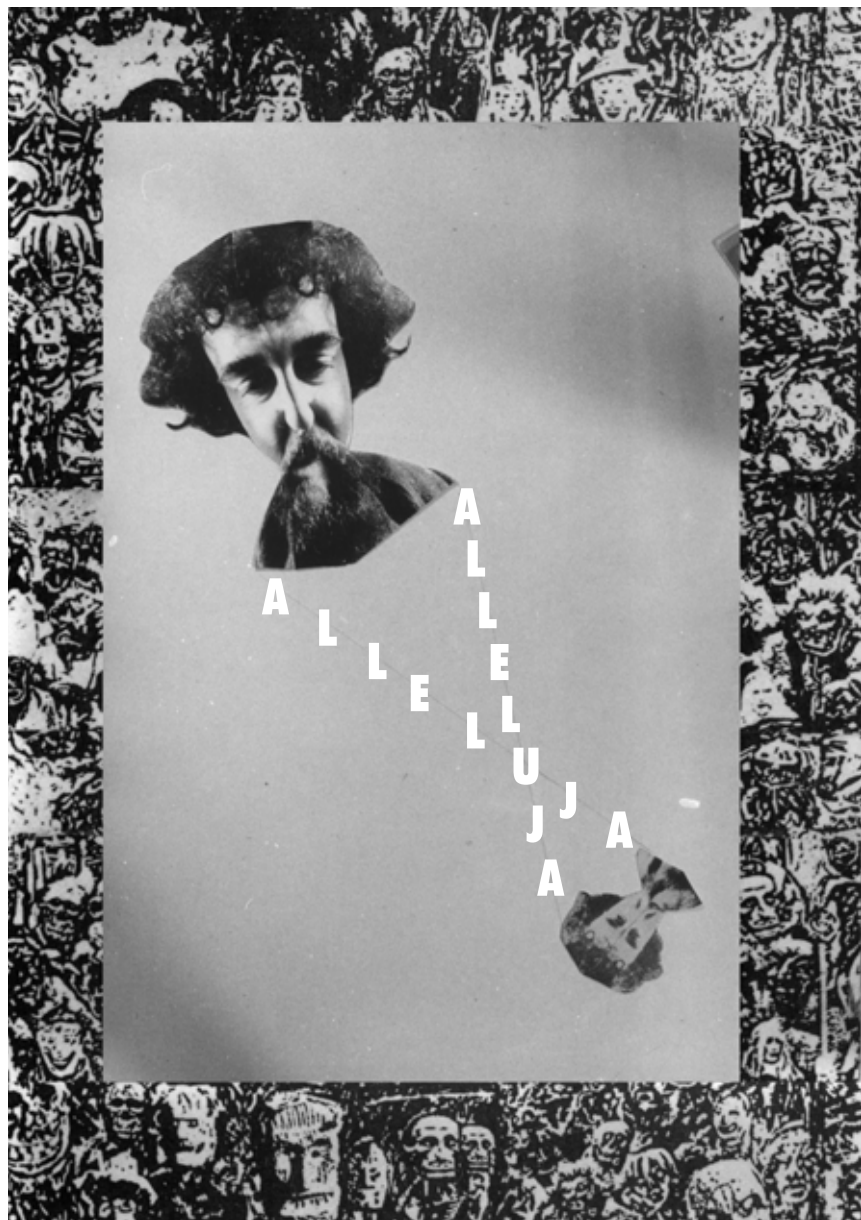
Imádás. Víz és bor köti-szabadítja
a lelket: Ádám-bordából kiszakított
tested Egy-sejt-émlékezetét, ami
Vízkeresztkor földi léted folyóján ha
átlebegtet, az Óceánba visszatérve
fénné változtat megint.

PERFORMANCE

kovaax-ra

„Mézelő pöcsöcske agy”: lángol.
Alapkőletétel délelőtti napfogyatkozásakor.
Tojásdad madárjósítás. Kalitkahunyor.
És szózott tollpihék az Égből.
TestMények. TerMenyészet.
StrandVulvár. Keszon. Hiúságévés.
Itt most már el kell döntened végleg:
magadba fordulsz, avagy
kizáródsz, mint a vakbél?

(Az Ipoly-menti „Köztársaságban”
Helemba-Athosz-félsziget körül hajózva, 1999 nyarán)

Hang és képköltészeti adaptáció Randall Thompson azonos című művére
(Expanzió III., Vác, 1991 júliusa, Görög Templom Kiállítóterem).
N.Z.P. fotográfiai és Gaál József grafikái felhasználásával montázsolta Bar-Do-Shi.

JIN-JANG & JANG-JIN

Változatok egy fogalompárra > a tenger hangjaira és ütőhangszerekre

(Ladykának a Glavica utcába)

Hvár nappala
a Nap lánya és
a nap leányának
a lánya.

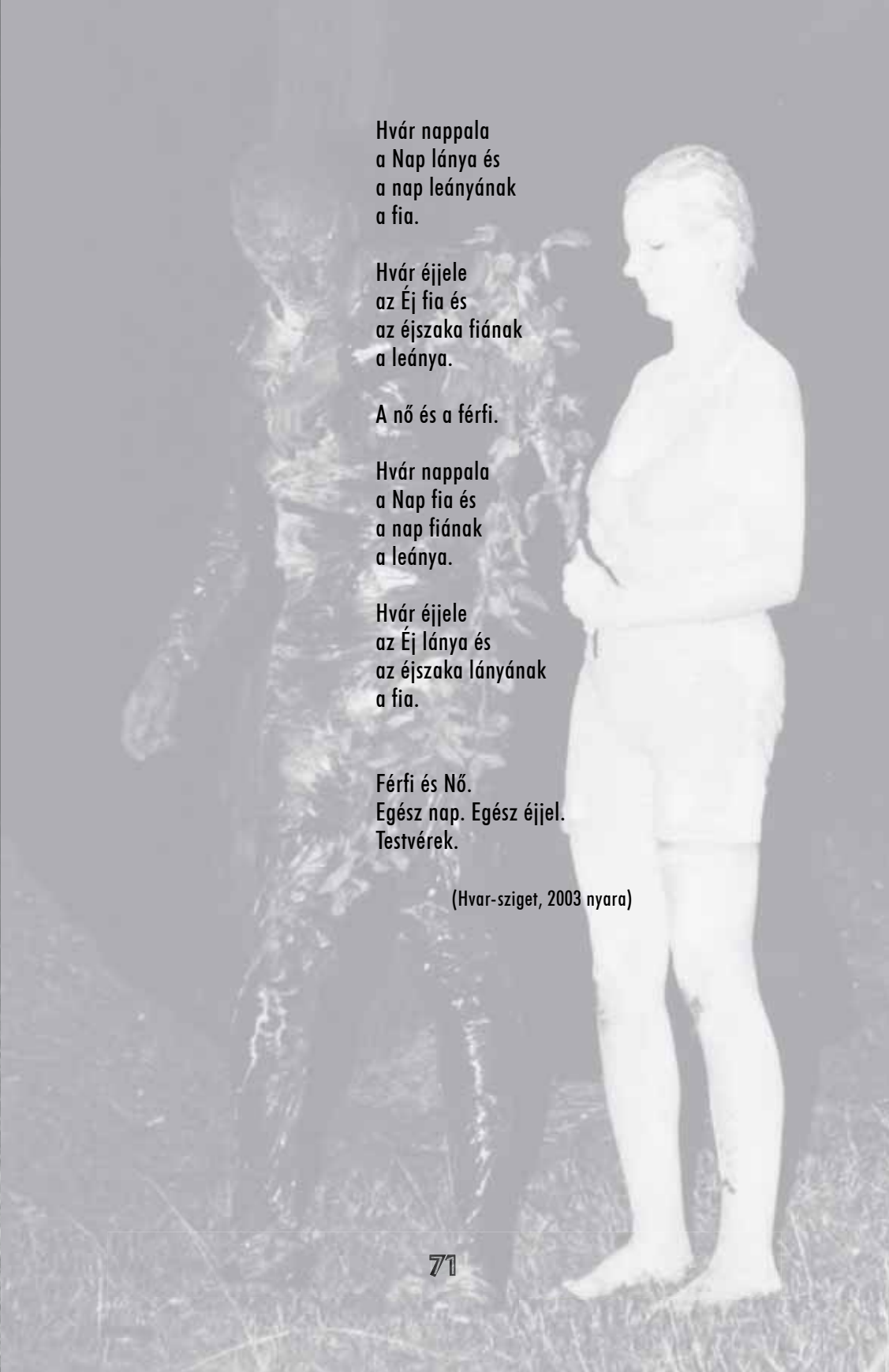
Hvár éjjele
az Éj fia és
az éjszaka fiának
a fia.

A lány és a fiú.

Hvár nappala
a Nap fia és
a nap fiának
a fia.

Hvár éjjele
az Éj lánya és
az éjszaka leányának
a lánya.

A fiú és a lány.

Hvár nappala
a Nap lánya és
a nap leányának
a fia.

Hvár éjjele
az Éj fia és
az éjszaka fiának
a leánya.

A nő és a férfi.

Hvár nappala
a Nap fia és
a nap fiának
a leánya.

Hvár éjjele
az Éj lánya és
az éjszaka lányának
a fia.

Férfi és Nő.
Egész nap. Egész éjjel.
Testvérek.

(Hvar-sziget, 2003 nyara)

MAGÁNVALÓ

(Expresszív szövegmontázs BUJDOSÓ ALPÁR a párizsi Magyar Műhely bécsi szerkesztője születésnapjára)

70 évesen is visszatérnek a gyerekkor képei: 5-6 évesen, 2-3 évesen, kutyasétáltatás közben a kamaszkori és öregkori erotikus ábrándok és egy teljesen új helyzetben visszamagzatosítva látod embrionális téted újjászületőben. Csak a szétmarcangolt, majd összehajtogatott arcon trónol makacsul a seggét mutogató ember. Az orvos arca fáradt, de egészséges színű, akár egy halotti maszk.

MINDEN NAP ÁLMODOK.ÁLMOZOM.
ÁLMOMBAN LÓGOK A SZEREN.

CSAK A SZÉPRE EMLÉKEZEM, A BOLDOGTALAN NYÁRRÁ!
ÓRÁBAN MÉREM ÉVEIMET, ÉVELŐDÖK MÉG EGY IDEIG,
MINT AZ ÉVELŐ NÖVÉNY: ÉVRŐL-ÉVRE, NAPRÓL NAPRA,
TÚZPARANC SOLATRA MINT A NAPRAFORGÓ
TÍZSZÜNETET KÖTÖGETEK MAGAMMAL, MAGAMBAN.
MAGUNKVALÓVÁ LESZÜNK LEGVÉGÜL MINDAHÁNYAN:

Mennyi magánvaló, Ding an sich: magán hordja dolgait, mint a tibeti szerzetes:
saját imamalmára hajtva a vizet — **UTÁNUNK A VÍZÖZÖN!**

Napfoltok arcunkon. Erupciók nyomai.

Bárkás kurvák: Mindenből egy párat meg a párját.

Tóról-tóra... KULCSÁRKODUNK. PANCSOLUNK.

EzT, iTt nEm vÁlaSztoTtuK! Beleszülettünk.NAP - órákor

KIRÁLY-VÁLASZTÁSSAL

SzületésNapi tOrTáDoN gyertyáid, tehetsz-e mást: minden évben
Mindszentekkor ha MegGyújtJÁK, rá halottak napján fűjOD el.
Füst... **MOST KOCCINTSUNK!**

*Nikolaus Barföld
Budapest, 2007. január 11-én
Alpár*

NYÍLT SZÍNEN

a 70 éves Nagy Pálnak

- Itt,
 e hazányi szobában,
 ahogy megérkezel
a virágminták vérezni kezdenek;
árnyékok oldalazva szétfolyik a falon,
a pórusok, a belövések helyét előnti a fény.
- De a szemközti mészárszék ajtaja még zárva.
Pedig szellőztetni lenne most ildomos.

PERFORMANSZ

mészárosottóra

*„Szín az összetört pohárban:”
 Tinta és Szenteltvíz.
Tejben áztatta klasszikus-szövegek.
 „Tojás- Éj!” – – Gyertyafény!
 Főnix-mandalanda.
Prófétakeringő: – Tükör nélkül homályosan.
Már puder- zúzmarás a lombok alja.*

(Szalka, lpoly-parti, 2003 nyara)

NÉPDAL

Nem görög a haraszt.
Sej, nem görög a haraszt,
Ha, „Posztmodern” szél fújja...

MÚDAL

Már minálunk Palyám, már minálunk Palyám
az együtt a szokásba (hogy):

Nem szedik az avantgardot,
Nem szedik az avantgardot fedeles kosárba.
Felmegy a köttő a fára, az avantgard-fa tetejébe;
(oszt) lerázza az avantgardot
te meg Palyám szedjed-kapkodd
a párizsias mellényedbe.

Már minálunk Palyám, már minálunk Palyám
az együtt a szokásba (hogy):

Nem szedik a tejfölt,
nem szedik a tejfelt fedeles kosárba.
Felmegy a köttő a fára, a tej-fa tetejébe;
(oszt) lerázza a tejfölt
te meg Palyám nyald fel
párizsias mellényedben.

VISSZASEJTÉSÍT

Papp Tibor vendégszövegei klasszicisztikus vendégségben
műzsával vagy műzsa nélkül

(A 70 éves Mesternek, Bohár András váratlan halálakor: „sose mégegyszer”)

„a versnek Álarc az Arca
hamisított barázdák koszorúzzák homlokát
de a vers nem követel**őd** és nem szamaritánus”

Jeget izzad születésnapodra a gyász

Bohárphil Plótinosz-álma

túl a létezőn ————— a v a l ó s á g:

az Egy

akitől vér helyett szavakat vesznek

*akit a kérdések **törel** megsebeznek*

akiből papírsárkányt szeletelnek

akiben boltíves folyosót nyitottak

akire ráuszítottak véreköltő tetveket

akinek sötéttel locskolták szeme villágát

akinek szívét életnagyságú nyomattá tiporták

*akit Én-Te-**Ő** akasztottunk a csillagok közé*

akinél el- s megszakadt a láncszem

*akivel azóta hébe se **hóba** se álltunk*

Ő az? ÉN te? MI az? én TE? **Ő** AZ?

*„parázna **söprű**”- vel terelgetjük fájdalmainkat*

a szemétbe ————— „áldozat fallikus ága
égi szemérem előtt
kőből tűz ölü oltár
jó szagú férfi a föld

térdein ömlik a víz
combjai közt buja partok
tátva a szája az égnek
táncol a láb meg a kéz”

ÁLMOT HÁMOZ AZ EMBERISÉG

Vaddisznó az olajfák hegyén

*Csontjaink sziklái között az emlékezés
szerpentinjé kanyarog — Előttünk
hegyesedő villanycsengő-bimbók
Gerinc-antennán dérfürtöket érlel a szél
S te szétnyitott kabátban mezíttelenül
mint egy felborult bledermeler szekrény —
TÉLI KASSÁK: merített pláztóspapíron Velőszavak
miközben elveszíted a kenyér ízét
a langyos falak és a szárazfüst szagát
figyelmed feszül, mint higany tükre
parázslgével hajtott léghajó
szemedben petrezselyem múló zöldje levedzik
mintha szemöldököd bokrai alatt volna a horizont
— Koponyák kráteriben: —*

„kard hegye éles a hold
fákon lóg a sötétség
kör közepében a tűz”

A

**halál
morzsái
mint hamu
a havon**

Lesz-e kötél a fán még vitatkozol ?

**Aki győz
annak nem árt
a második halál se**
” föld víz nap hold föld
föld hold nap víz tűz
szél fák fű víz hal
tűz tánc fül láb kar
zöld szem két nem zöld
föld víz nap hold föld”

- *Vörös patkányok — Zöld poéták — Fehér svábbogarak*
- *Lövedék szavak — Holdkompok távolodóban*
- *Kaszárnyaudvar mondatok*
- *Ideiglenes szóközők — Ideiglenes síkátorok.*

.....

Az újszülött INTERtextus

a HANGOSBEMONDÓBÓL

lassítva befut a peron elé

Betlehemi vasutasok állják körül

a személyvonatot — Izzadtan tolató Jajok!

Ünnepek dátumos kosárban —

Tudd hogy így születik mindenki

Vers-fia-lánya

Csak a Tiéd nem

Mert a költészet Malmal

hitetlen sorokat darálnak – zabálnak

A

líra

Ma mint

csúszópénz

mint a vanília

az ápolónő zsebében lapul

Ágyszagú a poézis

és a veseszorító esti füstben

mikor lejön a hegyről az a meghasadt fenyő

I

H

L

E

T -- Ó uram-Isten !

Hol van?

Na mond: katéterezés közben

Zarathustra

az oroszlánköltyek ama vére-költő legelője

s hol az a káczla-illatú

JÓ

„puha tűz
puha láng
csupa vér
a parázs
szólnak a nyír-hege-
dűk — — — „ már

Tiszta az ünnepi tisztás

*„tűzből futnak az árnyak
tűz közepéből a füst
hajlik az ünnepi táncos
szél fúj dob pereg üsd”*

*"dob dob dob duda / duda duda dob duda
dob zene dob dob / duda duda dob dob
duda - - - / dob duda duda duda
dob zene zene dob / dob duda dob
dob dob duda duda / üsd , ---*

(Vácott, 2006. Április másodikán)

Az idézett szövegek Weöres Sándor verseiből valók, melyek Papp Tibor Pogány ritmusok című opusában vendégeskednek.

"A vendég-szövegben kirajzolódó világ problémáinak megmutatását elsődleges hermeneutikai alapeladatként vehetjük számba. Kreativitás és öröm csúcslényeinek megjelenítése, valamint tragikus létszemlélet szenvedéssel, halállal, bűnnel az emberi élet határtapasztalatainak feltárásával jelzi a szövegértelmezés és egzisztenciaértelmezés párhuzamba állítását."

(Bohár András: Egzisztencia és intertex: Vendég-szöveg 1
Idézet Paul Ricœur Bibliai hermeneutika c. művéből).

Pilinsberg

Ravensbrücki Passio

KILÉP a többiek közül,
MEGILL a kochacindlun,
MINT VETÉTT KÉP HUNYOROZ
.....

FELFELMÉRÉSEN maspa mau,
pónusait laltui,
minden olyan páia's,
minden olyan paroluppi.

E'S NINCI TOVÁBB. A többi már,
a többi annyi molt csak,
elfolyton hiaktani
mihót a földre roshadt.

EXPANZIÓ VI. 1994. „GERINC” (Vác, Blondel Galéria)
 Kiállítás-performansz
 Pilinszky János: Ravensbrücki passió című verse
 és Patachich Iván filmzenéje dramatikus felhasználásával

SÖR-SZONETT

(Gerhard Rühm Parafrázis)

Első strófa első sör
Első strófa második sör
Első strófa harmadik sör
Első strófa negyedik sör

Slavko Matkovič emlékére

Második strófa első sör
Második strófa második sör
Második strófa harmadik sör
Második strófa negyedik sör

Harmadik strófa első sör
Harmadik strófa második sör
Harmadik strófa harmadik sör

Negyedik strófa első sör
Negyedik strófa második sör
Negyedik strófa harmadik sör

Slavko Matkovič szabadkai szerb költő, akcióművész és grafikus — akivel 1993-ban expanzáltunk együtt Szombathy Bálint: Hommage à last poet/Tisztelet az utolsó költőnek című performanszában — 1994-ben hunyt el tüdőrákban. Soha nem harcolt fegyverrel, mégis háborús áldozat. Az avantgárd művészet hadszínterein küzdött, és életét a színtelen Jugó vinjak: a széttört álmok és vágyak műzsájának szentelte. (Triceps)

* Expanzió VII. — Vác, Cifrakerti Söröző, 1995. 07. 02.

Magyar Természettudomány

Kétszázötven éve halott

Kétszázötven éve halott

Van közöttük

egyesztendő

gyermek

tizenéves kisleány

és kilencvenöt éves

matuzsálem

Mindannyian

megsárgult

ruhákban

Kétszázötven éve halott emberek
feksznek üvegkoporsóban, megsárgult
ruhákban, arcukon a halál bekességével.
Van közöttük egyesztendő gyermek,
tizenéves kisleány és kilencvenöt éves
matuzsálem. Mindannyian
a váci Fehérek templomában reméltek
végső nyugalommal.
S végül nemcsak múzeumi,
hanem kiállítási tárgyak is lettek
a Magyar Természettudományi
Múzeumban.

HEATH KING

váci
Fehérek
templomában
remélt
végső

nyugalommal.

dalmat.

üvegkoporsóban

reméltek végső nyugalommal

végül

Múzeumban.

„Vagyok trilliomod emberiség-történet,
aki akár egy sejtben újraeszmél!”
(Rózsa Endre: Férfikorban)

EXPEDIÁL(t) EURÓPA

ARS POETICA

Hommage à Pilinszky

Már semmit sem tudok.
Csak ragyogni. Tündökölni
a kirakatok előtti napsütésben.
Melegedni és fölengedni
legvégül, akár az üdvözültek.

Elnézni – mielőtt a teljes
feledést kiérdemelném.

IN ILLO TEMPORE

A teremtő képzelet a „mi világunk kezdetekor”:
a harmadik évezred hajnalán

„A föld minden népe között
láthatatlan egyöntetűség van,
és ez, az ember minél ősbibb időbbe
ereszkedik vissza, annál nagyobb.”
(Hamvas)

Binder Károlynak,
Nikolai Ivanovnak
Szabó Sándornak

AZ ALKOTÓ FOLYAMATBAN A KOZMOGÓNIAI CSELEKEDET MEGISMÉTLÉSÉVEL A VILÁGEGYETEM ÚJJÁSZÜLETÉSÉKOR AZ *IDŐ*, AMELYBEN ÉLEK, S KÉT LÉLEGZET KÖZÖTT A „*Lenni, vagy nem lenni!*?” ÁLLAPOTÁT „GYAKOROLOM”, OLYKOR ÖNFELLEDTEN, S AMIBEN SÜLYOS MŰVÉSZI LÉTTTEL KÍVÁNOK FÖLDI LÉTEMBEN JELENVALÓVÁ VÁLNI, SZINTE ÉSZREVÉTELLENÜL KIVETÍTŐDIK A *MÍTIKUS IDŐBE*. MINDEN RITUÁLIS TEREMTŐ AKARATNAK, KÖLTÉSZETNEK, ZENÉNEK, PERFORMANSZNAK, HAPPENYNGNEK, SZÍNHÁZNAK, FILMNEK, A LEGEGYSZERÜBB AKCIÓNAK, MOZDULATNAK ÉS GESZTUSNAK *In illo tempore* KELL MEGTÖRTÉNNIE AHHOZ, HOGY HITELES LEGYEN. Vagyis, úgy kívánatos megvalósulnia „mintha” a Mű – teremtés, az alkotás aktusa a világ kezdete idején történné, illetve úgy történnének meg azok a művészi játékok, cselekedetek, megnyilvánulások, amelyek a „VILÁG TEREMTÉSE SIONTÓL KEZDŐDÖTT” keresztényi, és a „KÁBA, A VILÁG LEGMAGASABB PONTJA” iszlám hagyományainak gondolatkörét Együttesen tematizálják. Így, ekszpanziós performanszaimat abból a Hamvas Béla által megfogalmazott, látszólag ellentmondásos filozófiai és teológiai alapvetésből kívánom levezetni, miszerint „*A kereszténységnek nincs teremtéstanítása, nincsen kozmológiája, és antropológiája, pszichológiája és társadalomtana. /.../ A kereszténység nem kiépített hagyomány, mint az egyiptomi, az orfikus, a hindu vagy a kínai. Semmi egyéb, mint tanítás az alapállásról, /.../ és az alapállás helyreállításáról*”.

Az iszlám ugyanakkor nem csak vallás, hanem hangsúlyozottan sajátos élet-szemlélet, világmagyarázat is egyben: „*kiépített*” hagyomány. „*A hagyomány pedig annak tudása, hogy az élet nem önálló és nem egyetlen, és a lét többi körétől nem független állapot. A hagyomány ontológikus, az időnek nem része, így nem is függ attól. A hagyomány tehát a világgal egészként számol, az elemei és szférái egységes rendbe kell, hogy illeszkedjenek.*” Mindezzel együtt irodalmi performanszaim szempontjából tudnivaló az is, *hogy minden rítusnak isteni mintája, archetípusa van.* Úgy kívánok eljárni, tehát minden időkből, most és mindörökké, így csetlőn-botlón, hangsúlyosan a harmadik évezred első évtizedeiben is, ahogy, azt a *Teremtő tehette a kezdetek kezdetekor.* (Iszlám” tematika > < Ekszpanzió XVII. > Terény – Kékkő / Modry’ Kamen’, 2005. augusztusa)

Váczi „Szent” Gazellái a párizsi tilosban (1990)

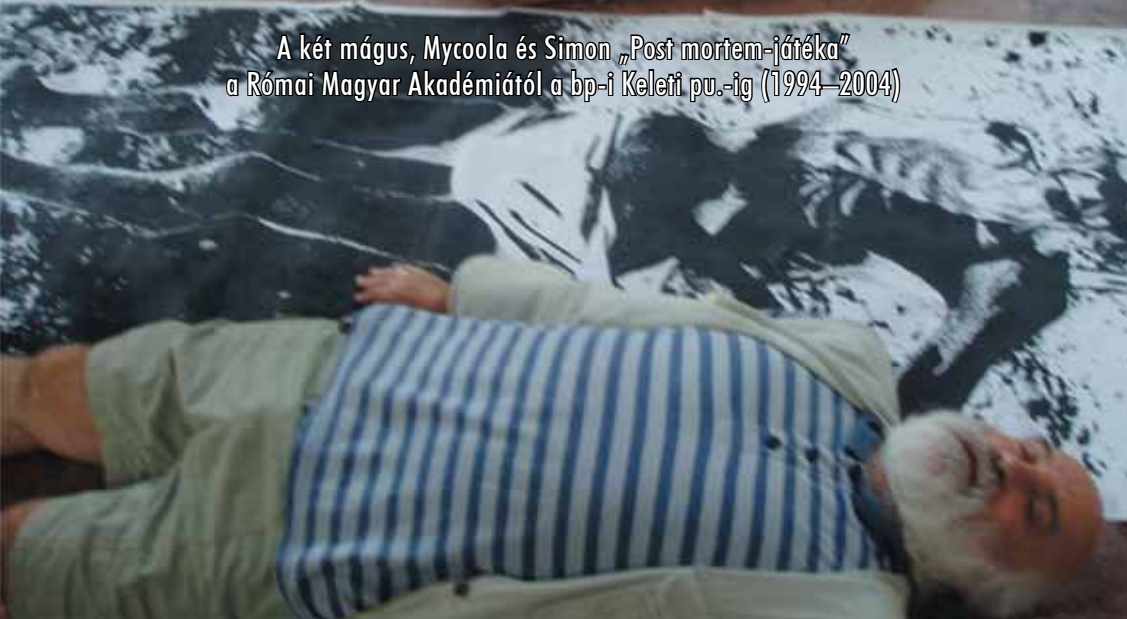

Azonképpen itt a Földön is
életre tévedt egyszerűség.

A két mágus, Mycoola és Simon „Post mortem-játéka”
a Római Magyar Akadémiától a bp-i Keleti pu.-ig (1994–2004)

A REMETÉK NEM ÉRZIK A MAGÁNYT,
ŐK VANNAK A LEGKEVÉSBBÉ EGYEDÜL,
MERT AZ Ő MAGÁNYUK
VÁLASZTOTT MAGÁNY.

(Vigília-idézet, részlet)

Érsekújvár, Stúdió Rt. (1992)

ÉKSZPANZIÓ XVI. „Szent Ferenc” – Impromptu
Ferenc és Klára, verskoncert és akció Terényben
Szabados Györggyel,
Szabó Sándorral és Németh Zsófia Nőrával
a terényi Hodályban,
Szandán a Máriácska káponkánál, 2004 július

MYSTERIUM CARNALE (PÜNKÖSD)
Ekszpanió XIX., Aszód, Petőfi Múzeum, 2007. Pünkösöd szombatja

A Kálvária

268 évig kellett várni...

Schik Jakab váci köznemes 1723-ban alapítványt hozott létre, és így a következő évben már nagyjából teljesen kész volt. A Kálváriát 1727-ban szentelték fel. Az építmény – mert arról van szó – 268 évig várt arra, hogy egy vasárnap délután, pusztán a kíváncsiság belső fűtöttségétől, két suhanc szétverje ezt a városi történelmi épületet!

A Kálvária kőszobrai, a korábbi faszobrok helyett csak 1738-ban kerültek helyükre. Mivel ez zárt kálvária volt, a belső térben három kápolna volt, az elsőt 1727-ben szentelték fel. A Feltámadás, a Keresztről levétel és a Szűz Mária fájdalma tiszteletére ajánlott kápolnákat 1739-ben szentelték fel.

Az épület kör alaprajzú terméskő fallal körülvett, amelyben kétoldalt a felvezető íves lépcső van elhelyezve. A

kör alaprajzú épületben szegmentíves kapu és több szegmentíves ablak van, emeleti teraszán Kálvária-csoport Máriával, Szent Jánossal és a kereszt tövében térdeplő Madonnával. A Krisztusi corpus igénytelen kivitelű alakjával ellentétbe a síratószobrok jó minőségű szobrász alkotása 1738-ból. A külső köríven kazettákban féldomborműves stáció márványból faragva. Az elemzést mellőző érintőleges leírás után is felmerült a kérdés, mekkora kárt szenvedett a város lakossága a rombolás következtében?

Számítsunk csak nagylelkűen minden hétért 1000 forintot – természetesen légből kapott szám, de ezen idő alatt eltelt 13 936 hét! Természetesen ez is megbocsáthatatlan bátorság, akár a rombolás. Elképzelhető, hogy a tettesek ezt valaha is megértik?! Szegény magyarok. N. W. L.

Ne hagyjátok a semmibe veszni elhagyott kálváriáitokat

In memoriam Maklári József

Bizony, bizony mondom néktek,
ha búzaszem nem esik a földre,
és (meg-) el nem hal,
egyedül marad.
De ha elhal, sok termést hoz.
(Jn. 12,24-25.)

FEKETEVASÁRNAPI REQUIEM EGY KÁLVÁRIÁÉRT
(Váci Kálvária, 1994. 03. 27., Feketevasárnap)

IDŐNTÚLIVÁ NŐTT PILLANATOK

Barsi Balázsnak és Ferences testvéreinek

A „Pünkösöd” hívószavára folytatni ekspanziós összművészeti „kutatásaimat”: A BOLDOGÍTÓ ÉGI LÁNGNAK, A SZENT SZELLEMEK, A LÉLEK KI- ÉS SZÉTÁRAMLÁSÁNAK, A HÉT SZENT AJÁNDÉKNAK, A „TESTTÉ VÁLT HITTIKOT” MISZTERIUMÁNAK IGÉZETÉBEN ÉLNI, ÉGNI, OLYKOR DAIDALOSZKÉNT MEGPERZSELŐDNI, S VÁLLALNI AZ ELÉGNI MEGSEMMISÍTŐ IKAROSZI LELKI ÁLLAPOTÁT IS, MAJD IDŐRŐL-IDŐRE „DÜRRÖGŐ SZENT FÓNIXMADÁRKÉNT” DEPRESSZIÓS HAMVAIMBÓL FELTÁMADNI, INKARNÁLÓDNI, ÚJRA KEZDENI, TEHÁT LENNI – ÉLETRE SZÓLÓAN BELÁTHATÓ, NEM EGY EGYSZERŰ MÍVES FOHÁSZ, NEM EGY EGYSZERŰ MŰVELET. Hogy mégis miért ebben az irányban végzem egy alkimistához hasonlítható „kísérleteimet”? Talán azért, mert ilyen az Égtől kapott alkatom. Másrészt meg azért, mert meglátásom szerint erkölceiben ilyen mélypontra csak a legvégzetesebb történelmi időkben jutott ez az ország, a nemzet, amelynek lélekben magam is szenvedő alanya vagyok, mint, ahová, a harmadik évezred küszöbén átbukdácsolva, sorsa szerint jutott: megosztottságában, szétesettségében pünkösdi királyságoknak adva érvényesülési terepet. Égi antennáimmal, de minden szétkötött idegszámmal várom hát Pünkösödünk igazi, titokzatos jeleit, lángnyelveit, a közöttünk lakozó, a mindannyiunkat *Egylényegűvé egyesítő* Szentlélek eljövételét. Többek között azt remélve, hogy az, ami ma megtörténhet mivelünk, az már, Pilinszky János beszédes szavaival: a „*Mélypont ünnepélye*”. Ahonnan, már csak fölfelé szabad és lehet elmozdulni, a „*Haza a magasban*” óhajával, szárnyszegetten is szabadulásunk reményével. Miközben, be kell látni, hogy „a *szabadság az emberiség abszolút nulla foka*”, vagyis, hogy az, az Örökkévaló által tér és idő gömbkeresztjének metszéspontjában, origójában, szívében van elrejtve, s olykor egy egész élet műve sem elégséges ahhoz, hogy „kibonthassa”, hogy feltárja előttünk a crux gemmata titokzatos lényegét. Ami természeténél fogva, vagy mindenhol és mindenkor jelen van, vagy, sehol és semmikor nincs jelen, a világban. Talán, nem véletlenül hallható ki *Pünkösdi himnuszunkból* az az üzenet, hogy ti., „Mosd, amit a szenny belep. / Öntözd, ami eleped. / Seb fájását csillapítsd! // Ami dermedt, élezzesd, / ami fagyos, melegesd, / ami hibás, igazítsd! // Benned minden bízom, / Osszad, osszad pazaron / Hét szent ajándékodat”. Ez a himnuszba szőtt felszólítás minden teremtet lélekre parancsolatként kell, hogy hasson: „... *ki mindeneket ősszertart, annál van a Szó értelme*”.

A HÉTVEGI EXPANZIÓTÓL (1989) az EXPANZIÓKON ÁT (2001) az EKSZPANZIÓKIG (2008) megélt idők dokumentumai, jelei a jelenben reményeim szerint, nem csupán láttelekeként, archivált yers anyagokként szolgálnak majd. Hanem, rendszerezve, művészet- és irodalomtörténeti, filozófiai és teológiai összefüggésekben elemezve azokat, sokkal inkább, arra keresünk választ, hogy az ezredfordulót megelőző, és, az azt követő évtizedek határán bizonyos társadalmi folyamatok, és a kortárs művészetek pozitív és negatív kölcsönhatásai, azok rekonstruálható rendszerének belső törvényei, az évről-évre választott tematikák hívó szavára, a találkozásokon megvalósuló művészeti produktumok, művek által, miként befolyásolták – befolyásolhatták-e egyáltalán!? – azt a „*kilátástalanság hevében*” lüktető lokális és globális világképet, amely az egységesülni látszó Európánkban jelenleg is itt formálódik és deformálódik körülöttünk. Hogy valójában milyenné? Az, azon is múlik, hogy adott helyzetben a *Penta koszté* alkalmával, a húsvétot követő ötvenedik napon miként kezd el munkálkodni Közöttünk a Szószóló, a Vigasztaló: az Igazság Lelke és Szelleme.

Valószínű, hogy „*túl közel élünk önnön-magunkhoz, hogy idejekorán ráébredhessünk gyengeségeinkre*”. Arra ti., hogy Ego-tudatunk kalitkájában vergődünk, raboskodunk, s közben monologizálunk, mint ahogyan, most én is itten. S legtöbbünknek csak élete derekán túl nyílik rá a szeme, hogy „*Á!*”, „*dehogy a nyitja, a rabja teszi a kalitkát*”. Hosszú raboskodásunk, a valóság dualizmusába vetett ábrándos hitünk, az örökös szabadság vágyunk, sóvárgásunk úgy elerőtlenít bennünket, hogy senki ember fia nem képes már egy bizonyos idő után azt állítani: „*Nincs két valóság! Ti és Én Egyek vagyunk*”. Miként ama Názáreti mondta a tanítványainak: „*Aki engem lát, az az Atyát látja*”. Az Egység-tudat megélése volna ma a legfontosabb pünkösdi ajándék. De, mintha külön-külön, és együttesen is kevesek volnának a megvalósításához. Így nem marad más remény, mint fohászodni: – „*Csak el ne merüljünk a reménytelenségben! Csak el ne hagyjuk Örshelyünket! Csak vissza ne forduljunk a damaszkuszi úton, azt gondolva: a lehetetlenre vállalkoztam!*” – olvasom Ferences testvéreim könyörtelenül őszinte meglátását a *Magasság és Mélység* című pünkösdi szentírásos elmélkedések kiskönyvében. S azonnal arra gondolok, hát persze, az úgy volna rendjén, ha mindahányan kontemplatív, elmélkedő és szemlélődő állapotba juthatnánk e versek olvasásakor, s az Ekspanzióinkon is. Ez korparancs, egészen pontosan annak óhaja, hogy a mindennapiainkban megélt „szentkósz” mögött felfedjük, megtaláljuk az Egyöntetű, a közös nevezőt, azt az éltető szellemi erőt, ami a lélek hét ajándékába részesítheti az olvasót, a jelenlévőket.

TUDD MEG, EZ AZ ÁLLAPOT AZ ÚJ PÜNKÖSD VIGILIÁJA LELKEDBEN.

VÁRJ, ÉS LEGYEN MERSZED VIRRASZTANI HÁT!

VÁRJ, MÍG AZ IDŐNTÚLIVÁ NŐTT PILLAT(OK) KEGYELMÉBŐL FÉNY

ÉS ERŐ NEM TÖLT EL A MAGASSAGOKBÓL!

Pünkösdi Mysterium Carnale – Párkány/Stúrovo,
Városi Galéria, 2002 Pünkösöd hétfője
Sub Rosa, Ekspanzió XIV. „A VÁR” – Terény, r. k. templom, 2002 júliusában
Feketevasárnap-Fehérvasárnap papír akril installáció, 300×100
cm, Szentendre, Művészet Malom, 2002 augusztusa

EXPANZIO
MAGYAROKRA-
GÉLT!

MERCEZ
ERZSEKET

[illegible]

Apa kaa!
 Adieu
 Peti!

Sagun! Bz'ke

Mitte des letzten Jahres, meist 60
-minütige Sesseln. Östliche, andere?
Edelempfindung, eine Art Klappe mit
einer Jalousie, die sich leicht öffnen lässt.
Ich, Kopp, Kopp, Kopp, Kopp, Kopp, Kopp
a. Jalousie. Rühr, Rühr, Rühr, Rühr

A. EKSZPANZIÓ XVI.

A few Fere

Nemzetközi Kortárs Művészeti Találkozó
 részvételével a szetttel történő
 és elnevezésű részem, hogy a megfigyeltet
 "Műtárgy" 2004-ben a majális beáradásait
 nem tudom megfigyelni, mert itt, nálunk,
 minden papírra kerül a templom körül,
 amelynek én vagyok a "gardája" —
 a szetttel valóban Nephinnit elmondhatom:
 f. Barni Balázs OFK, Sárospatak, 2004. jún. 22.

Töben järe üzenet
A cím - röjtele.
Mikola vendémeire vig.
A töben järe üzenem
nyitni
Tegye ki az TÖBBEK
H.J.

Daniel Kauratop, 1980

the birds
were the
very first

LÖRNYEI ALIZ

= Azar together
 + me + azemder
 = me + azemder
 = me + azemder

POLESSEGEET A POLITIKUSOKNAK

Magyarország felemel
és szalon már így int
Nap tálalja salámi hit gondolat
embereket vezet el fény kőrén

Mindeszámítanék, most is
 -minded, költőn övölre, amen!
 Édesanyjaim, a nevem, hogy ne-
 melyiknek a lelkétől indultam?

Kidney Matyo's lava'tune
Sicht Fenne mureben Öleliue:
2004.07.09. Temy *Edinola*

Dr. Rusvay Tibor emlékére

Schaár Erzsébet-idézetek

Bujtás József verseimre komponált REQUIEM AETHERNAM című nagyzenei műve részleteinek bemutatójához
(Ipolyság/Sahy Hont Múzeum és Galéria, 1998 Nagyszombatján)

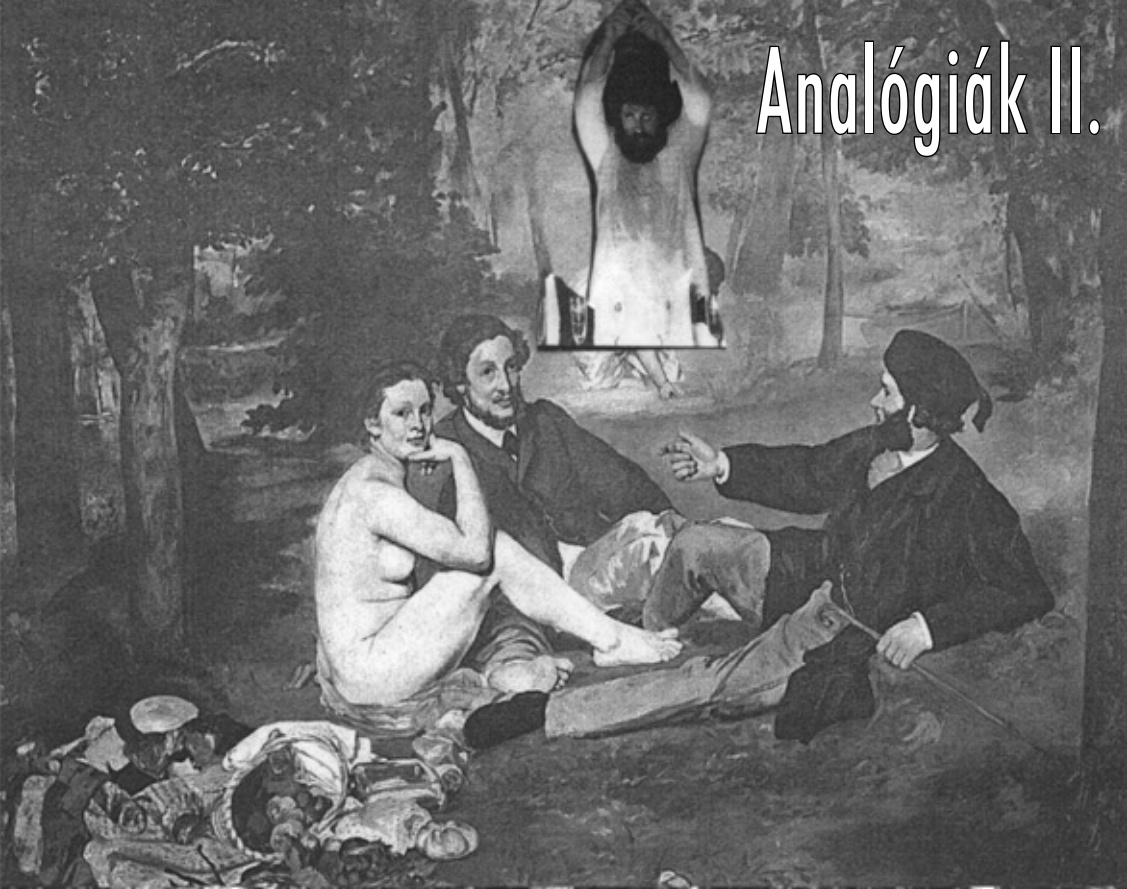
Analógiák I.

ANTIK MYSTERIUM VALLÁSOK TÖRTÉNETE A COLOSSEUMBAN

Róma, 2005. Ferragosto, augusztus 15-én, Nagyboldogasszonyn napján, Mária mennybe menetelének ünnepén

Analógiák II.

Utolsó reggeli a szabadban. EXPANZIÓ VIII > < PLATÓN: „A LAKOMA” (Vác, 1996 júliusa)

Rippl-Rónai József

Analógiák III.

Koncsek Jóska Piacsekkal vörösbor mellett a Tokaji Írótáborban (2006 augusztusa)

„Mi benned mennyei...”

„hogyzasejtesdjen;
hogyzasejtesíthesd,
(Parancsolat)

Molnár V. Józsefnek
Halmy Györgynek

„A valódi gondolkodás, olyan új realitással ajándékozza meg az embert, ami átélhető, és magától értetődő. Talán bizonyíthatatlan: de érintésére létünk egésze megrendül, hívására szívünk és elménk úgy érzi végre, hogy nevén nevezték.”

Így lép be képzetem szerint a VISSZASEJTÉSÍT gondolköre, fogalma szinte Parancsolatként verseim világ-egészebe. Ami számomra arról is beszél, hogy ebben a mindennapi valóságtól elrugaskodott világban, ahol élünk, s ahol szinte mindent, de mindent lerántottunk már a tények szintjére, ahol nem csak a szentségtartót, de, ahol a fejünk fölött elbitangolt vérveritéken 20. századunk aranykori „Minden-Egészének” dirib-darabjait is porrá zúzatta már velünk a történelem.

Ezért itt, a harmadik évezred narthexében, előterében téblábolva a virágvasárnap(ok) ünnepélyesen kétés ígéreteivel, a feketevasárnap(ok) misztériumával, reményével, s a fehérvasárnap(ok) hitével stációról stációra a Passiókat járva, kíváncsian lesz, addig, amíg nem késő, sűrűtően visszatalálnunk „a realitások elíziumi mezején át” a mindennapi valóság EGY, és oszthatatlan szívébe.

Ebben az összefüggésben, bizakodón állíthatom, hogy a túlon túl szenzibilis, érző embert, a lelke mélyéig, ma is az „igazi” misztikusok érintik meg igazán. Engem szinte „betegesen” ők vonzanak ma is. Vagyis, az a fajta klasszikus és neo-avantgárd alapokon építkező poézis, amit *Pilinszky János*: „hyperrealista” költészetnek nevez.

Ebben az értelemben olyan verbális és vizuális nyelvet kerestem, keresek nap mint nap, a lelki roko-naimmal, az élő misztikusokkal, a metafizis gyönyörűivel egyetemben, ami, a közös európai emlékezet kitörölhetetlen archetipusú jeleivel, képeivel, hangjaival, szavaival és mondataival, talán, az utolsó pillanatokban még mindig létre menthető, újra felépíthető, hiszen egyes elemei tudatunk legmélyén titokzatos engrammok, emléknymok formájában, a sejtések szintjén, még most is léteznek.

Ez az a nyelv, amelynek összetevője a judeo-keresztény művészetek „őskorában” keletkezett, ezt képekben, gondolatokban, eszmékben, ideákban a művészetek, a költészet hullámhosszán kíváncsian napjainkban is visszasejtesítenünk. A kor parancsa ez!

Valójában arról a Hamvas Béla-i „redukciónizmus”-ról van itt szó, amely a sejléseken, megsejtéseken, intuíción alapuló alkotói folyamatot célozza, mint olyan diagnózist, amely a világ, a „Mi” világunk soK(k)FéLeSéGét idegrendszerünkben, sejtjeinkben, génjeinkben, szétkötött és kihegyezett szálaival, művészi eszközökkel visszavezeti, vagyis visszaSejtesíti az EGY-Féleség(re)HeZ.

Ébredés. Inkarnáció. Újjászületés. Feltámadás. Reinkarnáció.

Ez utóbbi két fogalom, más-más kultúrkörből származó átlényegülésében, annak írmagjában a receluralisatio, vagyis a visszaSejtesedés lehetőségének csírája egyként van jelen, szinte pattanásig feszülten. Ezért is kíváncsian napjaink teremő képzeletével, együttgondolkodásunk reménységével újra és újra kibontanunk, létre mentenünk, az egyre inkább történelmietlenné váló tér és idő homályából előhívunk az isteni lényeket. Mondjuk úgy, mint, ahogy, azt egykoron a kodex-irodalom hősei az illuminátorok tették, akkor, amikor megvilágosodott elmével, színes kezdőbetűkkel díszítették kézírásos könyveiket, megsejtetve a Biblia mélyebb, metafizikus, a transzcendensbe vezető lényegét, mintegy rávilágítva könyveik iniciáléiban az isteni idea máig ható, imádsággá átlényegülő üzenetére.

Vámosmikola, 2008. május 5.

* Pilinszky János: Szög és olaj című prózakönyvéből

Egy fotó hátoldalára (Vác, 1995. március 30-án az Új Urániában)

„KÁNONON KÍVÜL”: Koncz István (a poéta lelke szivaros ügyvéd), Dobó Tihamér (Cigonya, körbelőtt fejű ecsetsanyargató) társaságában Magyarokizsán, 2007 szeptemberében, az Írótáborban

4ԱՃՕԻՑ ԻՅՆԴ ԶՆՅՈՒ
 4ԳՆԻՑՆ (Ո) ԱԳԻՆԻՐՈՆ
 ԻՅՆԴ
 ԴԳԱՊԻ
 ԱՅԻՆԻՐ
 4ԻԱԲԴ
 ԱԳՅԻՐԱԼՅ՝ ԱՂԱՅԻՐՈՒՆՅԻՆ՝ ԱՅԻՆԿԸ ԳՆԻԿԱՅԸ
 ԱԿԱԼԻՔՈՅԻՈՒՄԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱՅԻՆԻԲԿԱԼԱՅԸ ԱՅԻՆԿԸ ՅԻԱԼՅ՝
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒԴՈՒՄԸ ԱՂ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒԴՈՒՄԸ ԱՂ ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱՅԻՐԱԼՅ՝ ԱՅԻՆԿԸ ԱՅԻՆԻՐՈՒՄԸ
 ,ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱԿԱԼԻՔՈՅԻՈՒՄԸ ,ԱՅԻՐԱԼՅ՝ ԱՅԻՆԿԸ ԱՅԻՆԻԿԻԴՈՒՄԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԱԾԻԿԸ ԱՂ ԱՅԻՆԻԿԸ ,ԱԿԱԾԻԿԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ,ԱԿԻՄԻԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ԱՅԻՆԿԸ ԶԾԻԾԵ՝
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԱԾԻԿԸ ԱՂ ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ԱՅԻՆԿԸ ԳԾԻԿԸ
 ԱԿԻՄԻՅԱԼԵՆԻԿԸ ԱՂ ԱԿԻՆԻԿԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ԱՅԻՆԿԸ ԱՅԻՆԻԿԱԾԻԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԱԾԻԿԸ ԱՅԻՆԿԸ ԳԻՅԱԼԵՆԻԿԸ

..

,ԱԿԻՆԻՅԻՆԻԿԸ ,ԱԿԱԾԻԿԸ ԿԸ ,ԱԿԱԾԻԿԸ ԱՅԻՆԿԸ ԱՅԻՆԻԿԱՂ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ԱՂ ԱԿԻՄԻԿԸ ,ԱԿԻՄԻՅԻՆԻԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ԱՅԻՆԿԸ ԿԾԻԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ԱՅԻՆԿԸ ԿՅԻՆԸ ԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԸ ,ԱԿԻՄԻՅԻՆԻԿԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ԱՅԻՆԿԸ ԳԾԻԿԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ԱՂ
 ,ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ԱՅԻՆԿԸ ԿԻՄԸ
 ԱԿԱԾԻԿԱՂԱՅԻՆԸ ԱՂ ԱԿԻՄԻՅԸ
 ,ԱԿԻՄԻՅԸ ԱՂ ԱԿԻՄԻԿԸ ԱՅԻՆԿԸ ԿԾԻԿԱՅԻՆԸ
 ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ,ԱԿԱԾԻԿԱՅԻՆԸ ,ԱԿԻՄԻԿԸ ԱՅԻՆԿԸ ԳԻՅԻՆԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱԿԻՄԻՅԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԿԱՂ ,ԱԿԻՄԻԿԸ ԳԻՅԻՆԸ
 ,ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ,ԱԿԱԼԻՔՈՅԻՈՒՄԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ,ԱԿԻՄԻԿԸ
 ԱԿԻՄԸ ԱՂ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ԱՂ ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ,ԱԿԱԼԳՈՒԾԻԴՈՒՄԸ ԱՅԻՆԿԸ ԱՅԻՆԻՐՈՒՄԸ
 ԱԿԱԼԳՈՒԾՆԵՐ՝ ԱՅԻՆԿԸ ԳԻՅԻՆԸ

ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄ ԱՆ ԱԳԱՆՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԻ ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԻ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԻ ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ
 ,ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ
 ,ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ-ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ - ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱԿՏՈՒՆԿԱԿՆԵՐ, ԱԿՏՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑ-ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԸ,
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ ԱՆ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ,ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ

ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, -ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ -ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ
 ,ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ,ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ-ԳԻՏՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ,ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ-ԳԻՏՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ,ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ-ԳԻՏՈՒՄԸ ԱՆ ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ
 ,ԱՅԻՆԿԱՑ, ԱՅԻՆԿԱՑ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑ ԳԻՏՈՒՄԸ-ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ, ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ, ԱՅԻՆԿԱՑՈՒՄԸ-ԳԻՏՈՒՄԸ
 ԱԳԱՆՈՒԾՈՒՄԸ ԱՆ

АТҚҒҒҒҒА АААААААААААА АААААААААААА АААААААААААА АААААААААААА

А4АА9Н003Н А409УТ3ХН34 А4АА3Н05Н0 АН9У43 4Н0УА

▲4▲▲111508K ▲4DXY274X1114 ▲4Y1111A ▲111Y48 ▲111158K

А4АА91Н034 А5МТХА А4АА91Н030 А7ТТ48 ЗУТ4ХТ04

▲42541F ▲3 ▲40041F

az új délvidéki államalakulatok: Szerbia-Montenegró létrejöttekor

110

EXPEDIÁL(t) EURÓPA

izland

írország

anglia

hollandia határos németországgal és belgiummal

belgium határos hollandiával, németországgal, luxemburggal
és franciaországgal

luxemburg határos belgiummal, németországgal és franciaországgal

franciaország határos belgiummal, luxemburggal, németországgal,
svájjal, olaszországgal, monacoval, andorával és spanyolországgal

monaco határos franciaországgal

andora határos franciaországgal és spanyolországgal

spanyolország határos franciaországgal, andorával és portugáliával

portugália határos spanyolországgal

olaszország határos vatikánnal, san marinoval, szlovéniával,
ausztriával, svájjal és franciáországgal

vatikán határos olaszországgal

san marino határos olaszországgal

szlovénia határos olaszországgal, ausztriával, magyarországgal
és horvátországgal

svájc határos olaszországgal, franciaországgal, németországgal,
ausztriával és liechtensteinnel

liechtenstein határos svájjal és ausztriával

ausztria határos svájjal, liechtensteinnel, olaszországgal,
szlovéniával, magyarországgal, szlovákiával, csehországgal
és németországgal

németország határos lengyelországgal, csehországgal, ausztriával,
svájjal, franciaországgal, belgiummal, luxemburggal,
hollandiával és dániával

luxemburg határos franciaországgal, belgiummal és németországgal

dánia határos németországgal

norvégia határos svédországgal, finnországgal és oroszországgal

svédország határos norvégiával és finnországgal

finnország határos svédországgal, norvégiával és oroszországgal

oroszország határos finnországgal, norvégiával, észtországgal,
lettországgal, — litvániával, lengyelországgal — fehéroroszországgal,
ukrajnával, grúziával, azerbajdzsánnal, kazahsztánnal, mongóliával,
kínával és észak-koreával

észtország határos oroszországgal és lettországgal
 lettország határos észtországgal, oroszországgal, fehéroroszországgal
 és litvániával
 litvánia határos lettországgal, oroszországgal, lengyelországgal
 és fehéroroszországgal
 fehéroroszország határos oroszországgal, ukránnal, lengyelországgal
 litvániával és lettországgal
 ukrán határos magyarországgal, szlovákiával, lengyelországgal,
 fehéroroszországgal, oroszországgal, románival és moldovával
 lengyelország határos - oroszországgal -, litvániával, fehéroroszországgal
 ukránnal, szlovákiával, csehországgal és németországgal
 csehország határos szlovákiával, ausztriával, németországgal
 és lengyelországgal
 szlovákia határos csehországgal ausztriával, lengyelországgal,
 ukránnal és magyarországgal,
 magyarország határos szlovéniával, horvátországgal, szerbiával,
 ausztriával, szlovákiával, ukránnal és románival
 románia határos szerbiával, magyarországgal, ukránnal,
 bulgáriával és moldovával
 moldova határos ukránnal és románival
 bulgária határos románival, törökországgal, görögországgal,
 macedóniával és szerbiával
 szerbia határos bosznia-hercegovinával, horvátországgal,
 magyarországgal, románival, bulgáriával, koszovóval,
 macedóniával és montenegróval
 montenegró határos bosznia-hercegovinával, szerbiával,
 albániával és koszovóval
 koszovó határos szerbiával, macedóniával, bosznia-hercegovinával,
 albániával és bosznia-hercegovinával
 horvátország határos szlovéniával, magyarországgal, szerbiával,
 montenegróval és bosznia-hercegovinával
 bosznia-hercegovina határos horvátországgal szerbiával és montenegróval
 albánia határos montenegróval, koszovóval görögországgal és macedóniával
 macedónia határos albániával, koszovóval bulgáriával, szerbiával
 és görögországgal
 görögország határos albániával, macedóniával, bulgáriával és törökországgal
 törökország határos bulgáriával, görögországgal, grúziával, örményországgal,
 iránnal, irakkal és szíriával...

magyarország határos magyarországgal, szlovéniával,
horvátországgal, szerbiával, ausztriával, szlovákiával,
ukrajnával és romániával
románia határos szerbiával, magyarországgal, ukrajnával,
bulgáriával és moldovával
moldova határos ukrajnával és romániával
bulgária határos romániával, törökországgal, görögországgal,
macedóniával és szerbiával
szerbia határos bulgáriával, romániával, koszovóval,
macedóniával, bosznia-hercegovinával, magyarországgal,
horvátországgal és montenegróval
montenegró határos bosznia-hercegovinával, szerbiával,
albániával és koszovóval
koszovó határos szerbiával, macedóniával, bosznia-hercegovinával,
albániával és bosznia-hercegovinával
bosznia-hercegovina határos montenegróval, szerbiával
és horvátországgal
horvátország határos szlovéniával, magyarországgal, szerbiával,
montenegróval és bosznia-hercegovinával
bosznia-hercegovina határos horvátországgal, szerbiával
és montenegróval
albánia határos montenegróval, koszovóval görögországgal
és macedóniával
macedónia határos albániával, koszovóval bulgáriával, szerbiával
és görögországgal
görögország határos albániával, macedóniával, bulgáriával
és törökországgal
törökország határos bulgáriával, görögországgal, grúziával,
örményországgal, iránnal, irakkal és szíriával
grúzia határos oroszországgal, azerbajdzsánnal, törökországgal,
és örményországgal
örményország határos grúziával, azerbajdzsánnal, törökországgal,
irakkal és iránnal
azerbajdzsán határos oroszországgal, grúziával, örményországgal,
irakkal és iránnal

(Elhangzott: Arnold Drayblett zenéjére, Expanzió V. Vác, 1993.07.03. > < Magyar Műhely találkozó > Keszthely 08.27. > < Expanzió VI. magyar – szlovák – orosz - román – szerb és német nyelven az aktuális Európa térkép felfestése közben, Vác, 1994. 07.05) > < Expanzió X. Híd tematikában, Paleo Acid élő zenéjére az Ipoly határfolyón úszó Kolowrát - úszószínpadon a Duna – Ipoly torkolatától az Ipolydamásd – Helemba /Chl'aba közötti katonai HíDig tartó Ipoly szakaszon, továbbá az Ekszpanzió XV. Kilátó tematikájában, Terény, (2003) az Opál Színház Balkán – Expressz zenekara kíséretére; „Ekszpanzió Idézet”, Mágier Irodalmi Szalon (Miskolc, 2005.) Ruff Judy szaxofon improvizációjára.

(Ismételten tovább írva KOSZOVÓ függetlensége kikiáltása napján: 2008. február 17-én, vasárnap 17 órától)

EXPEDIÁL/t/ EURÓPA az a perpetuum mobile textus, az a változó versfolyam, amely Gerhard Rühm 1972-ben írt Európa című versére – fordította: Szlafkay Attila – adható válasz-folytatás, repetitív költemény. Elsőként annak az abszurditásnak gesztusértékű megszüntetése, mikor is Németország határossága megszűnik Németországgal, miközben nem sokkal később a Szovjetunió felbomlásával – nincs több hírem a Szű-ről! – Oroszország határos lesz észtországgal, lettországgal, litvániával, fehéróroszországgal, ukránnal, grúziával, azerbajdzsánnal, kazahsztánnal etc.;

Szlovákia Csehországgal, Szlovénia Horvátországgal, Kis-Jugoszlávia Bosznia - Hercegovinával és ezennel Szerbia Koszovóval, ugyanakkor Magyarország határossága megmaradt Magyarországgal. Ebben az esetben olyan, konkrét lírai művel szembesülünk, amely az újra egysegesülő Európában, a határok változásával, átjárhatóságával, – schengeni határmegnyitások 2007.12. 21. – illetve megszűnésével természeténél fogva, írójától függetlenül is folyamatosan mobilizálja, továbbírja önmagát a történelemben, avagy a történelmietlen valóságban.

Az ezredforduló cezúrája egy soha vissza nem térő alkalom arra, hogy úgy expedáljuk = „továbbítsuk” mai Európánkat, ahogyan az volt, illetve van. Lassan eljön az ideje annak is, hogy egy olyan kötet-csomagot tegyünk közzé, adjunk át a harmadik évezred nemzedékeinek, amelyben Európa összes lehetséges élő nyelvén pontos látóleletet, helyzetjelentést adunk változó, formálódó és deformálódó kontinensünkről.

Kedves költő társaim, tisztelt versolvasók! Legyünk alkotótársak. Ha kedvetek, kedvük tartja és időtök, idejük is engedi, úgy szíveskedjete, szíveskedjenek az itt közreadott versszöveget beszélt nyelvükre, nyelvekre lefordítani, anya- és apanyelvre mindenk előtt, majd villámposta fordultával visszaküldeni az alábbi címek egyikére:

e - mail: expanzio@vipmail.hu

H - 2 601 Vác, Pf. 74. Tel: 00-36 - 27/314 - 180 – Fax: 06 -27/379 - 076

Tartalom

Arcmás (fóliáns, Csorba Simon László grafikája)	
Passió + ajánlás	5
Álommaradék (fóliáns)	
XX. SZÁZADI ÁLOMMARADÉK (Mottó: Férfikorban)	7
Évelő (1984)	9
XX. századi álommaradék (1980)	10
Találkozás (1979)	12
Folyamatábra (1981)	13
„Minden Egész...” (1978)	14
Előjáték(ok) (1985)	15
Új ballada (1985)	16
Engem, téged... (1977)	17
Intermezzo (1981–2008)	18
Köszöntő (1960-as évek)	21
Homo Ludens (1979)	22
A templom függőnye (fóliáns)	
FŐBE(N)JÁRÓ ÜZENET (Mottó: Kétsoros)	23
Virágvasárnap (képvers, 2006)	25
Csontváry (1985)	26
Az egyetlen... (1985)	27
Apokalipszis (1972–75)	28
Szerelmesvers (1979)	30
Poézis (1974)	31
Négysoros II. (képvers); Négysoros I. (1975)	32
Metamorfózis (1982–2006)	33
Főbe(n)járó üzenet (1984)	34
Magyar skiz... (Virágvasárnap, képvers, 1986)	35
A hetedik nap vége (próza, 1972–2007)	36
Az Úr imája 2000-ben.	40

Veronikon (fóliáns)

MYSTERIUM CARNALE — „Testté vált hittitok”

(Hommage 'a Pilinszky) (Mottó: Leonardo > 1981)	41
Parancsolat (1985)	43
Feketevasárnap (képvers, 1992).	44
Fiesta (1977)	45
(helyzetjelentés) (1981)	46
Mysterium carnale.	47
Aeternitas (1986)	49
Dialóg (Vigília-idézet)	50
Magyar skíz... — Fehérvasárnap (képvers, 2006)	52
Triptichon (képvers).	53
In extremis (képvers, 1981)	54
Csend-élet (1982–1985)	55
Requiem aeternam (1984)	57
Tamás (1978).	58
(felirat) (képvers, 1982)	59
Post mortem (1982)	60
Azon a nyári reggelen (1982)	61
Leonardo (1981)	62
A diófa hajlékában)próza)	63

Arcom falevél (fóliáns)

VISSZASEJTÉSÍT (Mottó: Feltámadáskor)	65
(fehérvasárnap) (képvers, 1982)	67
Aysa (2008); Performance (kovaax-ra, 1999)	68
Alleluja (költészeti montázs, 1991)	69
Jin-jang & jang-jin (2003)	70
Magánvaló	72
Nyílt színen (1982); Performansz (mészárosottóra, 2003); Népdal (2004).	73
Műdal	74
VisszaSejtesít (2006)	75
Pilinszky: „Ravensbrücki passió” (Expanzió VI., „Gerinc”, 1994).	80
„Gerinc” (Expanzió VI, 1994)	81
Ön-felmutatás (fotó, 1995)	82
Sör-szonett (1995)	83
Utóélet (2008)	84

Arcom útburkolati jel (fóliáns)

EXPEDIÁL(t) EURÓPA (Mottó: Rózsa Endre: Férfikorban)	85
Ars poetica	87
In illo tempore (esszé)	88
Váczika „Szent” Gazellái a párizsi tilosban (fotóperformansz, 1990)	89
Mykwla Genezis-mondája (performansz, 2005)	90
A két mágus Post mortem játéka (performansz, 1994).	91
„Szent Ferenc” performanszok (Ekszpanszió XVI., 2004)	92
Mikola Remete (1998); Nedves kígyó (1992) performanszok	93
Mysterium carnale (Pünkösdi) (kiállítás-performansz, 2007).	94
Feketevasárnapi requiem egy kálváriáért (kiállítás-performansz, 1994) . .	96
Időntúlivá nőtt pillanatok (esszé)	98
Pünkösdi Mysterium Carnale + Sub Rosa (intstallációk, 2002)	99
Galambposták (Expanzió XVI., 2004)	100
Schaár Erzsébet-idézetek (1998)	101
Analógiák I. (2005)	102
Analógiák II. (Expanzió VIII., 1996).	103
Analógiák III. (2006)	104
„Mi benned mennyei...” (esszé, 2008)	105
Egy fotó hátoldalára (1995); „Kánonon kívül” (2007).	106
Expediál(t) Európa rovásírással – „Kőbe vésték, fába rótták” (2003) . . .	107
Expediál(t) Európa (2008)	111

A Cédrus Művészeti Alapítvány megbízásából kiadja
a Napkút Kiadó Kft.

1014 Budapest, Szentháromság tér 6.

Telefon/fax: (1) 225-3474

E-mail: napkut@gmail.com

Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György

Szöveggondozó: Kovács Ildikó

Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Borítóterv: Csorba Simon László

A költészeti montázsokhoz felhasznált fényképek
az E(x)KSZPANZIÓKON, valamint a Németh testvérek
kiállítás-performanszain és a szerző önálló irodalmi estjein,
akcióin készültek 1989–2007 között.

Fotózták:

Csorba Simon István, Csorba Simon László, Fekete István, † Gajzágó Jolán,
Haász Ágnes, Kéri Piroska, Köpöczi Rózsa, Kronauer Éva Lilla, Maczkó Erzsébet,
† Menczel Erzsébet, Németh Balázs Kristóf, Németh László, Németh Zoltán Pál,
Orlik Edit, Tumbász András, Vásárhelyi Zoltán

ISBN 978 963 263 017 5